

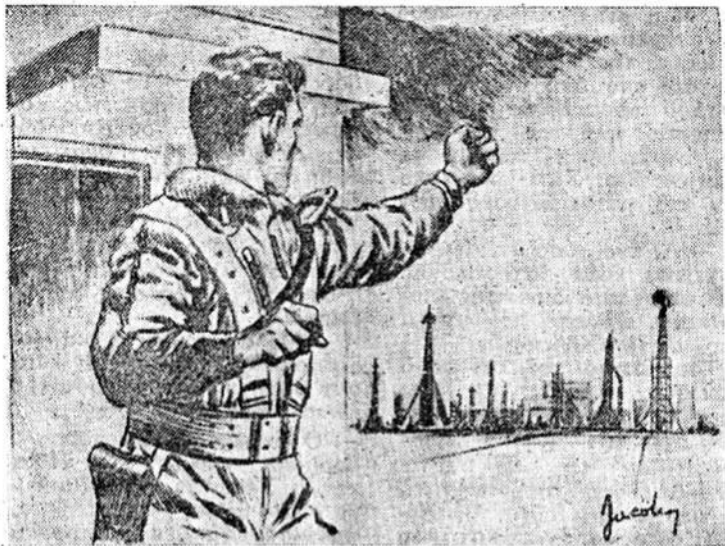
22 ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η ΑΒΥΣΣΟΣ
ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Η ΑΒΥΣΣΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Σήκωσε τη γροθιά του απειλητικά...

Ο ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΧΟΒΑΡΤ

ΤΟ ΤΑΞΙ που μετέφερε τον θρυλικό αστροναύτη ντέτεκτιβ Τζόε Σέρινταν, έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς το πυραυλοδρόμιο της Νέας Υόρκης. Ο Τζόε είχε πρίν λίγα λεπτά τηλεφωνήσει στις αρχές του πυραυλοδρομίου και τους είχε δώσει τη διαταγή να μην αφήσουν κανένα αστρόπλοιο ν' απογειωθεί, για να προλάβει τον καθηγητή Ντόνοβαν που σκόπευε να δραπέτεύσει από τη Γή. Ο Ντόνοβαν, ήταν καθηγη-

της της αστρονομίας κι' έπαιτα από μια έξυπνη παγίδα που του έστησε ο ντέτεκτιβ, τον έκανε να ομολογήσει πως ήταν αυτός που απειλούσε τη Γή με τις ακτίνες του ολέθρου που έλυωναν κάθε αντικείμενο που άγγιζαν (*).

—Γρήγορα!, φώναζε κάθε τόσο ο Σέρινταν στον οδηγό. Όσο μπορείς πιό γρήγορα!

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του «Υπερανθρώπου» το 21 που έχει τον τίτλο: «Οι τίτνες των Ουρανών».

“Επειτα από μιὰ ξεφρε-
νιασμένη κι’ ἐπικίνδυνη κούρ-
σχη ἀνάμεσα στοὺς φωτεινοὺς
δηξιόμους τῆς Νέας Ὑόρκης,
τὴ ταξιδι σταμάτησε στὴν πυ-
λιν τοῦ πυραυλοδρομίου. Ὁ
ντέτεκτιβ πληρώσε τὸν ὁδη-
γὸ, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ πε-
τάχτηκε ἔξω. Σὲ λίγο βραϊσκό-
τιαν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυν-
τῆ.

—Ἀπαγορεύσαμε τὴν ἀ-
παισιώσιμη κάθε ἀστοροπλοΐου,
τὴν ἀνέφερε ὁ διοικητής, καὶ
ἐξηγήσαμε μάλιστα τὸν μπελὰ
μετὰ τὸν Χόβσοτ.

Τὸ μέτωπο τοῦ ντέτεκτιβ
ζάρωσε.

—Μὲ τὸ Χόβσοτ; εἶπε
Δὲν σὰς καταλαβαίνω κύριε
διοικητά...

—Δὲν μοῦ τηλεφωνήσατε
νὰ μὴν ἀφήσω οὔτε τὸν Χό-
βσοτ νὰ φύγῃ; ἔκανε κατὰ πλη-
κίος μετὰ τὴ σειρὰ του ὁ διευ-
θυντής. “Ε. λοιπόν, ὁ κύριος
Χόβσοτ ἦταν ἑτοιμος νὰ τα-
ξιδεύῃ νὰ τὴ Σελήνη, νὰ
τὴ τηλεφωνηθῇ σὲ μετὰ πρό-
λαβε καὶ τὸν ἐμπόδισα. Φύ-
νηξε καὶ μετὰ ἀπειλοῦτε πῶς
θὰ με διώξῃ ἀπὸ τὴ θέσι μου
μὴ... δὲν τοῦ πέρασε. Δὲν πι-
στεύω νὰ βρῶ τὸ μπελὰ μου
κύριε Σέρινταν...

Ὁ Τζόες δὲν πρόλαβε ν’ ἀ-
πεινήσῃ, ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρ-
τα καὶ πρόβλεπε ὁ Χόβσοτ.

—Ἀλλὸ Χόβσοτ!, μίλη-
σε: πρῶτος ὁ Σέρινταν. Τί
σὰν ἦρθε νὰ ταξιδεύῃ μεσὰ
μωχτα νὰ τὴ Σελήνη;

Ὁ Χόβσοτ γρύλλισε ἄ-
γρια.

—Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ποι-

ὁς διατάζει στὴν Ἀστροκὴ Ἀ-
σφάλεια, ἐσύ, ἢ ἐγώ, Σέριν-
ταν;

Τὸ μέτωπο τοῦ Σέρινταν
ζάρωσε πάλι. Τὸ ἐνστικτό
του τὸν εἰδοποίησε πῶς κά-
ποιος κίνδυνος τὸν ἀπειλοῦ-
σε. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ
λάβῃ τὰ μέτρα του γιὰ τὸ
ἀστρακίμα ἐνὸς πιστολίου
τὸν ἔφερε στὴν πραγματικό-
τητα. Κι’ αὐτὸ τὸ πιστόλι τὸ
κρατοῦσε ὁ ἱσπéκτορας τῆς
Ἀστοκὴς Ἀσφάλειας, ὁ Χό-
βσοτ!

—Ψηλὰ τὰ χέρια καὶ οἱ
δυὸ σας!, γούλλισε μετὰ ἀπαί-
σια φωνή. Μὲ τὴν παρρημική
κίνησι, ἀλλοίμονό σας!

Ὁ διοικητής τοῦ πυραυλο-
δρομίου σήκωσε τὰ χέρια
καὶ ὁ Σέρινταν τὸν ἐμυήθη-
κε. Δὲν θὰ σήκωνε, βέβαια,
ποτέ του τὰ χέρια μπροστὰ
στον Χόβσοτ. “Ουὖως αὐτὸς
ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε δὲν ἦταν
ὁ Χόβσοτ. Τὸ κατάλαβε ὁ
ντέτεκτιβ μὰ ἦταν κάπως ἀσ-
γὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δρά-
σῃ.

Ὁ ψευτο - Χόβσοτ τοὺς
πλησίωσε καὶ τοὺς πῆρε δι-
πλά κρατοῦσαν ἐπάνω τους.
“Επειτα σήκωσε τὴ λαβὴ
τοῦ πιστολίου του καὶ γύ-
πησε τὸν διοικητὴ μετὰ δύνα-
μι στὸ κοσμίον, γκορεμίζοντάς
τον ἀνίσταστο στὸ πάτωμα.

Ἡ στινυὴ ἦταν κατὰλληλη
γιὰ τὸν Σέρινταν. Ἀπλώσε
τὸ πόδι του κι’ ἔδωσε μιὰ
τρομερὴ κλωτσιὰ στὸ σπουά-
γι τοῦ ψευτο - Χόβσοτ. ποὺ
δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κα-
θηγητὴ Ντόνοβαν. “Επειτα

ώρμησε πάνω του και του γράπωσε το ώπλισμένο χέρι.

Μιά βλαστήμια ξέφυγε από το στόμα του καθηγητή και σήκωσε κι' αυτός με τη σειρά του το πόδι να χτυπήσει τόν αντίπαλό του. 'Η κίνησή του αυτή τόν έκανε να χάσει την ισορροπία του και να πέσει στο πάτωμα, παρασύροντας μαζί του και τόν Σέρινταν. Μιά άγρια και τρομερή πάλη θανάτου άρχισε τώρα ανάμεσά τους. 'Ο ντέτεκτιβ, σάν πιό νέος και δυνατός πού ήταν, κατάφερε σέ λίγη ώρα, χτυπώντας τον άλύπητα με κλωτσιές και γροθιές, να του άποσπάσει το πιστόλι από το χέρι.

Σηκώθηκε πάνω και πλησίασε προς την κλεισμένη πόρτα.

—Ντόνοβαν!, τόν διέταξε, σήκω στά πόδια σου και ανέβασε τὰ χέρια σου πιό ψηλά από το κεφάλι!

Τρεκλίζοντας ο Ντόνοβαν και με μάτια πού έλαμπαν από μιá άγρια φλόγα μίσους αναγκάστηκε να υπακούσει.

—Δέν πρόλαβες να φύγης!, του πέταξε ο ντέτεκτιβ θά πληρώσης στη Γή τὰ έγ κλήματά σου.

Τή στιγμή εκείνη όμως, έγινε κάτι το ξαφνικό και άπροσδόκητο πού κατεδίκασε τόν ντέτεκτιβ. 'Η πόρτα μπροστά στην όποία στεκόταν άνοιξε με δύναμη, τó σκληρό της φύλλο τόν χτύπησε στο κεφάλι, τó πιστόλι του ξέφυγε από το χέρι κι' έπεσε στο πάτωμα ανάστρο-

τος!

Ο άνθρωπος πού είχε μπη με τόσο όρμή, ήταν ένας από τους υπαλλήλους του πυραυλοδρομίου. Είχε άκούσει τη φασαρία στο γραφείο του διοικητή κι' έτρεξε για να δή τι συμβαίνει. Γιού να ξέρη, όμως, πώς με την επέμβασί του αυτή κατεδίκαζε τόν Σέρινταν, τόν έαυτό του κι' ίσως κι' όλόκληρη τη Γή!

Ο Ντόνοβαν πετάχτηκε σάν αϊλουρος και πρίν ό υπάλληλος προλάβη να σιυέλθη από την έκπληξί του, τόν χτύπησε με μιá φοβερή γροθιά στόν κρόταφο. 'Ο δύστυχος πρόλαβε ν' άνοιξη διάπλατα τὰ μάτια του και, άφήνοντας μιá πνιγμένη κραυγή, σωριασθηκε δίπλα σión ντέτεκτιβ.

Ο κακούργος καθηγητής πήρε τó πιστόλι και βλέποντας τόν Σέρινταν να συνέχεται, τόν βοήθησε να σηκωθεί και του κάρφωσε τó πιστόλι στην πλάτη.

—Προχώρει μπροστά, τόν διέταξε και άφησε τīs έις υνάδες!

Με τσακισμένα θήματα, γιατί τόν πονούσε άκόμη τó κεφάλι κι' ήταν ζαλισμένος, ο ντέτεκτιβ προχώρησε. Βγήκαν στόν έρημο διάδρομο και σέ λίγο βρέθηκαν έξω, κάτω από τὰ ύπόστεγα πού άναπαύονταν δεκάδες άστρόπλοια. Σέ μιá στιγμή ένας φύλακας παρουσιάστηκε μπροστά τους μα πρίν προλάβη να δή και να κόνη τίπο-

τε, τὸ πιστόλι τοῦ Ντόνοβαν ξέρασε τὴν ἀστραπή τοῦ θανάτου καὶ τὸν ἔριχνε νεκρὸ καταγής.

—Τὸ ἴδιο θὰ πάθης κι' ἐσύ ἂν θελήσης ν' ἀντισταθῇς καὶ νὰ κάνης τὸν ἐξυπνο, ἀπειλῆσε μουρμουριστὰ πίσω στὸ αὐτὶ τοῦ ντέτεκτιβ.

Προχώρησαν γιὰ λίγο καὶ σταμάτησαν τώρα μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο ἀστρόπλοιο. Ὁ Ντόνοβαν ἀνοίξε τὴν πόρτα του κι' ἔσπρωξε τὸν ντέτεκτιβ μέσα. Ἐπειτα, κλείνοντας τὴν πόρτα μὲ διασύνη, χτύπησε τὸν αἰχμάλωτό του στὸ κεφάλι, κάθησε στὴ θέσι τοῦ πιλότου καὶ πάτησε δὺό κόκκινα κουμπιά.

Πύρινες γλώσσες ἔγλειψαν τὸ τσιμεντένιο δάπεδο τοῦ πυραυλοδρομίου καὶ τὸ ἀστρόπλοιο τοῦ κακούργου ὤρμου ἤε ἀκάθεκτο στὰ ὕψη μαζί μὲ τὴ λεία του. Οἱ φύλακες καὶ οἱ ὑπάλληλοι ξαφνιάστηκαν, μὰ ἦταν ἀργὰ πιά γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀπογείωσί του.

—Καὶ τώρα, δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ μέρα ποὺ θὰ λογαριαστώ μαζί σου!, εἶπε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος ὁ Ντόνοβαν, ριχνοντας μιὰ ματιά πρὸς τὴ Γῆ ποὺ ἔμοιαζε σὰν μιὰ πελώρια σφαῖρα ποὺ ὅσο πῆ γαίνει καὶ μίκραινε...

Ὁ κακούργος εἶχε στὸ νοῦ του νὰ πραγματοποιήσει ὅλα τὰ ἐγκληματικά του σχέδια μὲ σκοπὸ νὰ γίνῃ ὁ κυρίαρχος τῆς Γῆς καὶ τοῦ Σύμπαντος ὁλοκλήρου.

ΤΟ ΞΑΦΝΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΒΑΘΕΙΑ ἀπελπισία εἶχε κυριεύσει τὴ Νάνσυ, τὸ Μίκυ καὶ τὸ Λή Πό. Εἶχαν πληροφορηθῇ τὴν ἄλλη μέ-

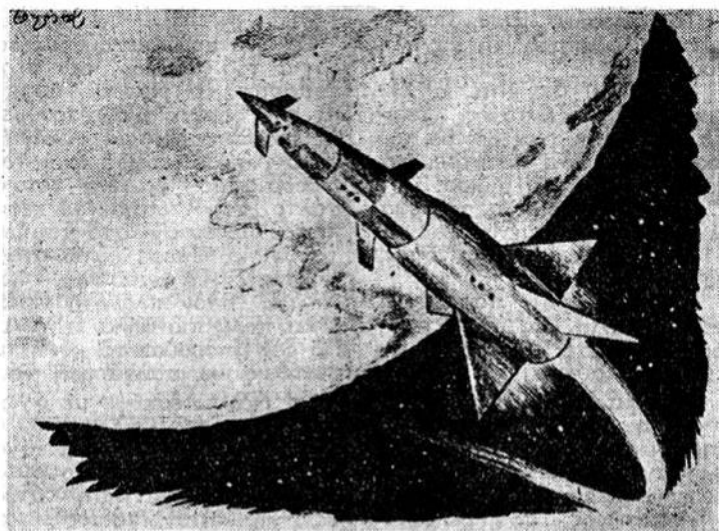
ρα πὼς ὁ Χόβαρτ τῶσκασε ἀπὸ τὸ πυραυλοδρόμιο παίρνοντας τὸν Τζόε Σέρινταν μαζί του, κι' ἔτρεξαν στὸ μέγαρο τῆς Ἀστρικής Ἀσφάλειας γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν τὶ ἀκριβῶς συνέβαινε. Ἐκεῖ, ὅμως, τοὺς περιμένε μιὰ μεγάλη ἐκπλήξι. Βρῆκαν τὸν Χόβαρτ νὰ τοὺς περιμένῃ, μὲ πρόσωπο συνεφιασμένο καὶ μέσα σ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ καπνὸ.

—Ὁ Χόβαρτ ποὺ αἰχμαλώτισε τὸν Σέρινταν καὶ τῶσκασε μ' ἕνα ἀστρόπλοιο, ἦταν ἕνας ψεύτικος Χόβαρτ, ἐξήγησε. Ἦταν ὁ καθηγητὴς Ντόνοβαν, ὁ ἀνθρώπος ποὺ ἀπειλεῖ τὴ Γῆ μὲ τὴ μυστηριώδη καὶ τρομερὴ ἀκτίνα τοῦ ὀλέθρου.

Τὸ πρόσωπο τῆς Νάνσυ χλώμιασε ἀπτότομα.

—Μήπως ἔχετε καμμιά πληροφορία γιὰ τὴν κατεῦθυνσι ποὺ πῆρε τὸ ἀστρόπλοιο; ρώτησε μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα.

—Δυστυχῶς, ὄχι. Τὰ φυλάκιά μας στοὺς πλωτοὺς σταθμούς, στὴ Σελήνη καὶ στοὺς διαφόρους πλανῆτες, δὲν μπόρεσαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν πορεία του. Τράβηξε σὲ ἀγνωστὴ κατεύθυνσι.

‘Ο «Πρωτεύς» έκανε τὸ γύρο τοῦ άγνωστου πλανήτη.

—Καί τώρα; μίλησε ὁ Μίκυ μὲ τὴ σειρά του, σφίγγοντας μὲ μανία τίς μικρές ἀλλὰ ἀτσάλινιες γροθιές του.

—Τώρα δὲν μᾶς μένει παρὸ νὰ περιμένουμε.

—Δὲν μπορούμε νὰ στείλουμε...

—Τί νὰ στείλουμε; τὸν διέκοψε αὐστηρὰ ὁ Χόβαρτ. Νὰ στείλουμε ἀστροπλοία στὸ Σύμπαν ν’ ἀνακαλύψουν ποῦ κατέφυγε ὁ Ντόνοβαν; Εἶναι σὰ νὰ ζητᾶμε ψύλλους στ’ ἄχυρα!

Κατέβασαν καὶ οἱ τρεῖς τοὺς τὰ κεφάλια. ‘Ο Χόβαρτ εἶχε δίκιο, δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ κρησφύγετου τοῦ

καθηγητῆ Ντόνοβαν καὶ τῆ σωτηρία τοῦ Σέρινταν. Μόνο ἡ μοῖρα μπορούσε νὰ βάλῃ τὸ χέρι της. Μιά τέτοια ἐλπίδα ἄμως, ἦταν μάταιη... ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ Σέρινταν, ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κακούργων τοῦ διαστήματος ἦταν γιὰ πάντα χαμένοι!...

—Πρέπει νὰ φορέσω μαύρα, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ἡ Νάνσυ.

Βρισκόταν στὸ σπίτι της μαζὶ μὲ τὸ Μίκυ καὶ τὸ Λή Πό. Τὸ Λελέκη τὸν εἶχαν χαμένο κι’ οὔτε εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς. Τὸ ἀφηρημένο παιδί ἴσως νάψαχνε ἀκόμα γιὰ νὰ βρῇ τὸ σπίτι του.

Τὸ θαρραλέο Ἑλληνόπουλο κύτταξε αὐστηρὰ τὴ μεγάλη του φίλη.

—Νάνσυ, τῆς εἶπε, ὁ Σέρινταν εἶναι ζωιτανὸς ἀκόμα! Ὁ κακούργος δὲν θὰ τὸν σκοτώσῃ! Τὸν συμφέρει νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ ὄμηρο.

Ἡ Νάνσυ κούνησε τὸ κεφάλι της ἀπελπισμένα.

—Εὐχομαι νὰ εἶναι ὅπως τὸ λές, Μίκυ.

—Ἔτσι εἶναι, παραδέχτηκε καὶ ὁ Λή Πό, πού τόσο ὥρα κουνούσε νευρικὰ τὰ μυτερά του αὐτιά.

Ξαφνικά, μέσα στὴν ἀπελπισμένη σιωπὴ πού ἀκολούθησε, ἀντήχησε ἓνα σφύριγμα. Κυττάχτηκαν καὶ οἱ τρεῖς τους μὲ περιέργεια.

—Κάποιος σφυρίζει συνθηματικὰ στὸν κήπο!, εἶπε τὸ παιδί.

—Ὅχι, ἔκανε ἡ Νάνσυ. Εἶναι ὁ ἀσύρματος πού ἔχω στὸ διπλανὸ δωμάτιο!

Μὲ μιὰ κίνησι ἀγριόγατου ὁ Μίκυ πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, βρέθηκε στὸ γειτονικὸ δωμάτιο. Ὁ ἀσύρματος βρισκόταν τοποθετημένος σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι. Διακεκομμένοι ἤχοι πλημμύριζαν τὸ δωμάτιο συνέχεια.

—Κάποιοι μᾶς καλεῖ!, εἶπε ἡ Νάνσυ πού ἔφτασε ξοπίσω του.

Ὁ Μίκυ κάθισε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ πῆρε μολύβι καὶ χαρτί. ἤξερε στὴν ἐντέλεια τὰ σήματα Μόρς.

—Ὁ Τζέε!, ξεφώνισε σὲ μιὰ στιγμή. Μᾶς καλεῖ ὁ

Τζέε.!

Ἐκεῖνο πού ἀκολούθησε τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ, δὲν περὶ γράφεται. Ἡ Νάνσυ ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ χαρούμενη καὶ θριαμβευτικὴ φωνή, ἐνῶ ὁ Λή Πό, ἔδωσε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του ἓνα τέτοιο σάλτο, πού χτύπησε τὸ κεφάλι του μὲ δύναμι στὸ χαμηλὸ ταβάνι κι' ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος! Τὰ ταβάνια τῶν σπιτιῶν στὸν πλανήτη Πράτ εἶναι πολὺ πρὸ ψηλά κι' ὁ Λή Πό δὲν μπορούσε νὰ κόψῃ τὴ συνήθεια νὰ σκαλίστῃ ψηλά.

Ἡ Νάνσυ ἔσκυψε μὲ ἀγωνία πάντα στὸ Ἑλληνόπουλο πού, ἀφοῦ πάτησε γιὰ λίγο τὸ χειριστήριο τοῦ ἀσύρματος, γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὸν Τζέε πού ἦταν ἕτοιμος ν' ἀκούσῃ, ἔγραφε τώρα μὲ διασύνθη μερικὰ γράμματα σ' ἓνα χαρτί. Μὲ καρδιά πού σπάραιζε ἀπὸ τὴ λαχτάρα καὶ τὴν ἀγωνία κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ σπᾶσῃ, ἡ Νάνσυ, διάβαζε:

«Βρίσκομαι στίγμα 5.068. Πλανήτης μικρὸς μὲ ὄζυγόνο. Εἶμαι αἰχμάλωτος, ζωὴ μου κινδυνεύει. Μὴν ἀργοπορῆτε...»

Ἐδῶ τὸ χέρι τοῦ Μίκυ ἔμεινε μετέωρο στὸν ἀέρα. Τὰ σήματα Μόρς σταμάτησαν ν' ἀκούγονται...

Ἀφοῦ περίμενε γιὰ λίγο, ἐτοιμάστηκε νὰ πατήσῃ τὸ χειριστήριο μὰ τὸ μετανιωσὲ γρήγορα.

—Γιατί; τὸν ρώτησε ἡ Νάνσυ πού τὴν ἐπνιγε ἡ ἀγωνία.

—Γιατί μπορεί κάποιος νά τὸν εἶδε πού εἰδοποιούσε τὴ Γῆ κι' αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν πρέπει νά ξέρῃ ἂν πήραμε τὸ μήνυμα τοῦ Τζόε.

—Ἔχεις δίκηο, παραδέχτηκε ἡ κοπέλλα.

—Καὶ τώρα, δρόμο!, φώναξε ὁ Μίκυ. Δὲν πρέπει νὰ καθυστερήσουμε οὔτε λεπτό! Εὐτυχῶς πού ὁ Τζόε πρόλαβε καὶ μᾶς ἔδωσε τὸ στίγμα.

Τηλεφωνοῦν στοὺς Χόβαρτ τὸ νέο πού ἔμαθαν καὶ μπαίνοντας σ' ἓνα ταξὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ πυραυλοδρόμιο. Σὲ λίγο ὁ «Πρωτεύς», μὲ τοὺς τρεῖς ἀποφασισμένους φίλους, τὴ Νάνσυ, τὸ Μίκυ καὶ τὸν Λή Πό, ὁρμαεῖ ἀκάθεκτος πρὸς τὸν οὐρανὸ μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν προσγείωσί του στὸν ἄγνωστο πλανήτη πού κρατοῦν αἰχμάλωτο τὸν Σέρνταν.

ΑΠΕΓΓΩΣΜΕΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

ΜΟΛΙΣ ἀνοίξε τὰ μάτια του ὁ ντέτεκτιβ, εἶδε πῶς ὁ Ντόνοβαν τὸν εἶχε δεμένον. Κατάλαβε πῶς ταξίδευαν. Γιὰ πού. Δὲν ἤξερε. Τὸ ὄνομα πού ἤξερε ἦταν πῶς ἡ θέσι τοῦ ἦταν φοβερὰ ἀπελπιστική.

Ὅταν καυσιὰ φοοῶ, ἔπειτα ἀπὸ ταξίδι ἀοκετῶν ὥρῶν τὸ ἀστροπλοῖο τοῦ Ντόνοβαν προσγειώθηκε, ἦταν νύχτα. Ὁ κακούργος καθηγητῆς τοῦ

ἔλυσε τὰ πόδια καὶ σπρώχνοντάς τον βάνουσα, τὸν ἔδγαλε ἔξω.

Φῶτα ἄστραψαν ξαφνικὰ καὶ φωνὲς ἀντήχησαν.

—Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κελεπούρι πού μᾶς φέρνεις κύριε καθηγητά; μίλησε κάποιος.

—Εἶναι ὁ ντέτεκτιβ Σέρνταν.

Ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως ἀκούστηκαν καὶ νέα χέρια παρέλαβαν τὸν ντέτεκτιβ, ὀδηγώντας τον στὰ τυφλά. Μιὰ πόρτα ἀνοίξε καὶ βρέθηκε τώρα στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς κατὰ φωτος κτιρίου. Μπήκαν σ' ἓνα δωμάτιο ὅπου τοὺς πεοῖμενε ἓνας ἄντρας. Κι' ὁ ἄντρας αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ βοηθὸ τοῦ καθηγητῆ Ντόνοβαν, τὸν Σμίθ, πού ἔγινε ἡ αἰτία νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ντέτεκτιβ στὰ ἴχνη τῶν κακούργων πού ἀπειλοῦσαν νὰ κατastreψουν τὴ Γῆ μὲ τὴν ἀκτίνα τοῦ ὀλέθρου (*).

Ὁ καθηγητῆς καὶ ὁ βοηθὸς του ἔδωσαν τὰ χέρια.

—Βλέπω πῶς ἦοthes μὲ συντροφιά ἀπὸ τὴ Γῆ, εἶπε γελῶντας ὁ Σμίθ στὸν Ντόνοβαν.

—Καὶ τί συντροφιά!, τοῦ ἀπάντησε ὁ καθηγητῆς.

—Τὸν εἶχα πάντα στὸ μάχι αὐτὸν τὸν ντέτεκτιβ, συνέχισε ὁ Σμίθ. Εἶσαι περίφημος! Πῶς τὰ κατάφερες νὰ τὸν αἰχμαλωτίσης; Ἀλήθεια, τί ἔγινε μὲ τὴν ἀκτίνα; Πέτυχε στὸ στόχο της;

—Μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια!.

(*) Διὰβάσε τὸ προηγούμενο τέλος.

του εἶπε ὁ καθηγητής.

Ὁ ντέτεκτιβ ἐβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ἡ ἀκτίνα τοῦ ὀλέθρου ξεκινοῦσε ἀπὸ αὐτὸν μακρινὸ πλανήτη. Μὲ ποιὸν τρόπο ὅμως εἶχαν κατορθώσει νὰ κατασκευάσουν μιὰ τόσο τρομερὴ ἀκτὶνὰ πού ἔλυε τὰ πάντα στὸ ἀγγιγμά της;

— Φυλάκισε τὸν Σέρινταν σ' ἓνα δωμάτιο, τοῦ εἶπε, ὥσπου νὰ σκεφθοῦμε ποιὸν θάνατο θὰ τοῦ διαλέξουμε.

— Στὰ χέρια μας πού ἔπεσες, Σέρινταν, θὰ καλοπεράσῃς!, ἔκανε εἰρωνικά ὁ Σμίθ.

Ὁ Σέρινταν τοῦ ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ καὶ δγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Ὁ συνοδὸς του τὸν ὠδήγησε σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο ὅπου τὸν ἔσπρωξε μὲ βίαιον τρόπο μέσα, κλειδώνοντας τὴν πόρτα πίσω του.

Στὸ μισοσκόταδο τοῦ δωματίου, ὁ Σέρινταν, διέκρινε ἓνα μεγάλο σιδερένιο κασσόνι. Πλησίασε κοντὰ του καὶ τὸ περιεργάστηκε. Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἦταν αὐτὸ τὸ πράγμα. Τὰ πόδια του ἦσαν ἐλεύθερα μὰ τὰ χέρια του ἦσαν δεμένα πίσω στὴν πλάτη του καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἀναποδογυρίσῃ γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ.

Ἔπρεπε νὰ λυθῇ. Πὼς όμως; Κύτταξε ὀλόγυρά του καὶ δὲν διέκρινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ κασσόνι. Κυττάζοντας το ὅμως προσεκτικὰ, τοῦ ἔδωσε μιὰ ἰδέα. Γονάτισε

στὸ δάπεδο, γύρισε τὸ κορμὶ του πρὸς τὸ κασσόνι κι' ἔφερε τὰ δεμένα χέρια του στὴ μιὰ του γωνία πού ἦταν κοφτερό.

Ἀρχισε νὰ πηγαينوφέρῃ μὲ ταχύτητα τὰ χέρια του πάνω - κάτω. Δύσκολη δουλειὰ μὰ γιὰ τὸν Σέρινταν πού ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κερδίσῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐλευθερίαν του, ἦταν εὐκολή. Οἱ κινήσεις αὐτὲς κράτησαν ἓνα τέταρτο περίπου καὶ σὲ μιὰ στιγμή... τὸ θαῦμα ἔγινε. Τὸ σκονιὶ κόπηκε κι' ὁ ντέτεκτιβ ἔφερε τὰ χέρια του μπροστά.

Σκούπισε τὸν ἰδρώτα πού ἔτρεχε σὰν ποτάμι ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ γύρισε. Ἔπρεπε νὰ δῇ τί ἦταν αὐτὸ τὸ κασσόνι. Τὸ ἀναποδογύρισε μὲ δυσκολία γιατί ἦταν βαρὺ καὶ ἀφαιρῶντας τὸ σκέπασμά του, ἔμεινε κατὰπληκτος μ' αὐτὸ πού ἀντίκρουσε. Μέσα στὸ κασσόνι ἦταν ἓνας καὶ νούργιος καὶ τελειότατος διαπλανητικὸς ἀσύρματος...

Μὲ πυρετώδεις κινήσεις γύρισε τὸ διακόπτη καὶ εἶδε ν' ἀνάβῃ μιὰ λυχνία. Γύρισε τώρα καὶ ἄλλους διακόπτες, κανόνισε τοὺς μεγακύκλους, ἔστρεψε τὴ βελὸν σ' ἓναν ἀριθμὸ καί, ἄρχισε νὰ μεταδίδῃ σήματα Μόρς μὲ τὸ μικρὸ χειριστήριο... Θὰ ἦταν τάχα ἡ Νάνου σπῖτι της γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ; Θὰ μπορούσε νὰ συνδεθῇ μὲ τὴ Γῆ γιὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια;

Πέρασε στιγμὲς δραματικῆς ἀγωνίας. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε σὰν ταμποῦρλο

στο στήθος του ώσπου μία στιγμή, ένα σήμα άρχισε να μεταδίδεται στον άσυρμάτο του. Και το σήμα αυτό έλεγε:

«Έδώ, Μίκυ. Σε άκούω, Τζέι!».

Με γρήγορες κινήσεις του έδωσε το στίγμα του πλανήτη που βρισκόταν και που το είχε δει στο άστροπλοιο του Ντόνοβαν και έτοιμαζόταν να συνεχίσει, όταν η πόρτα του δωματίου που βρισκόταν φυλακισμένος άνοιξε με πάταγο και δυο όπλισμένοι άντρες έικαναν την εμφάνισή τους. 'Ο Ντόνοβαν και ο Σιμίθ.

ΘΑ ΓΙΝΗΞ ΠΙΘΚΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΔΩΞΕ σήμα στη Γή!, ούρλιαξε ο Ντόνοβαν.

'Ο ντέε-κτιβ κατάλαβε πώς την είχε πολύ άσχημα.

«Έπρεπε να ξεγελάσει αυτούς τους δυο κακούργους έπιστήμονες. Έστρεψε το κορμί του προς το μέρος τους και με το άριστερό του χέρι γύρισε κλεφτά το διακόπτη του άσυρμάτου. Μά ο Σιμίθ, που φαινόταν πιο κακούργος από τον Ντόνοβαν, τον πήρε είδησι.

— Έστείλες μήνυμα στη Γή, Σέρνιαν!, γρύλλισε και προχώρησε προς το μέρος του άπειλητικά. Μην προσπαθής να στρέψεις το διακόπτη

για να με ξεγελάσεις. Σήκω επάνω και ψηλά τα χέρια.

'Ο ντέεκτιβ σηκώθηκε. Τα μάτια του άστραψαν. Έπρεπε να τα θυσιάσει όλα για όλα. Οί δυο αυτοί κακούργοι θά τον σκότωναν. Καθώς έκανε να σηκώσει τα χέρια, έσκυψε άπότομα, πήρε το σιδερένιο σκέπασμα του άσυρμάτου και το έσφενδόνισε έναντιον τους. Πιστόλια άστραψαν με μιάς και θλαστήμεις άκούστηκαν. Σάλλαρε άκράτητος ανάμεσά τους. 'Η δεξιά του γροθιά χτύπησε στο σαγόνι τον Ντόνοβαν και η άριστερή του στο στομάχι τον Σιμίθ. Βόγγησαν και οι δυο και παραπάτησαν.

'Ο θρυλικός ντέεκτιβ, άρπαξε το χέρι του Ντόνοβαν, του το λύγισε άπότομα και του πήρε το πιστόλι. Την ίδια στιγμή, είδε την κάννη του πιστολιού του Σιμίθ να τον σκοπεύει. Σε λιγώτερο από ένα δευτερόλεπτο, ο θάνατος θά τον έπαιρνε μαζί του για το μεγάλο ταξίδι. Καί τότε, έγινε κάτι που κανείς δεν το περίμενε. Από την άνοιχτή πόρτα μπήκε ένας πελώριος άνθρωπος ούρλιαζοντας κολασμένα. Μά, όχι, δεν ήταν άνθρωπος αλλά, αλλά κάτι που έμοιαζε με γορίλλα και με άνθρωπο...

Τα μάτια του πετούσαν άγριες λάμψεις και το στόμα του είχε άνοιξει άπειλητικά, δείχνοντας τα πελώρια και κοφτερά του δόντια. Μπαίνοντας στο δωμάτιο, στάθηκε ανάμεσα στο πιστόλι του

Σμίθ και του Σέρινταν. Το δάχτυλο του κακούργου που είχε αρχίσει να πατάει τη σκανδάλη, πίεσε πιο πολύ. Ένας πυροβολισμός αντήχησε και η σφαίρα που προοριζόταν για τον Σέρινταν, καρφώθηκε στο κορμί του άνθρωπογορίλλα. Το πελώριο σώμα του έμεινε ακίνητο για μια στιγμή κι' έπειτα, σ'α να κατάλαβε τι του συμβαίνει, πήρε μια καμική στροφή γύρω από τον έαυτό του, κι' έπεσε μ' ένα φοβερό γδούπο στο δάπεδο.

Ο Σέρινταν, βρήκε την εύκαιρία να σαλτάρει πλάγια κι' έτοιμάστηκε να βγεί έξω από το δωμάτιο. Μόλις πρόβαλε στην πόρτα βρέθηκε αντιμέτωπος μ' ένα καινούργιο πιστόλι που τον σκόπευε στο στήθος. Με έτοιμότητα και απόλυτη ψυχραιμία πάτησε πρώτος τη σκανδάλη και ο κακούργος κλονίστηκε, έθηκε σαν συναχωμένος και πήρε μια βουτιά με το κεφάλι.

Είχε φθάσει στο δάθος του διαδρόμου ο Σέρινταν όταν αντήχησαν πίσω του κραυγές και πυροβολισμοί. Μια σφαίρα πέρασε ανάμεσα από τα μαλλιά του και άλλη μια του σουρουφίισε το πόδι. Δεν υπήρχε σωτηρία. Έπρεπε να παραδωθή. Πέταξε το πιστόλι και σήκωσε ψηλά τα χέρια.

Βήματα ακούστηκαν πίσω του κι' ένοιωσε κάποιον να τον πλησιάζει πιο πολύ απ' όλους και να τον χτυπά με τη λαβή του πιστολιού του

στο κρανίο. Άφησε να του ξεφύγει ένα βογγητό, τρέκλισε σαν μεθυσμένος κι' έπεσε φαρδύς - πλατύς στην άγκαλιά του ανθρώπου που δρισκόταν πίσω του...

* * *

Δεν είχε χάσει τις αισθήσεις του ο ντέτεκτιβ. Υποκρινόταν τον αναισθητο για να δράσει σε μια στιγμή που θα του δινόταν ή ευκαιρία. Μά ή ευκαιρία αυτή, ήταν γραφτό να μην του δοθή. Οι έχθροί του τον σήκωσαν, τον μετέφεραν σ' ένα άλλο δωμάτιο, τον απόθεσαν σ' ένα κρεβάτι με μαλακό στρώμα, τον έδεσαν σφιχτά χειροπόδαρα και του σήκωσαν το μα νίκι του αριστερού του χεριού.

—Θά σε κάνω έναν ωραίο πιθηκάνθρωπο, ακούστηκε μια φωνή από πάνω του. Σε δεκαπέντε μέρες σου υπόσχομαι να δγάλης τρίχες σ' όλο σου το κορμί και να μουγγρίζεις σαν αυτούς που βρίσκονται δίπλα σου. Το άσχημο είναι πως θα έχεις τ'α μυαλά σου στην εντέλεια... Θά σε στείλω στον Χόβαρτ για να βάλει μυαλό και να παραδωθή άνευ όρων.

Ο Σέρινταν ένοιωσε ένα ρίγος φρίκης να διαπερνά το κορμί του. Ωστε, ο γορίλλας που σκοτώθηκε προηγουμένως από τη σφαίρα του Σμίθ, ήταν άνθρωπος! Κι' έτσι θα καταντούσε κι' αυτός τώρα! Γιοιός ξέρει τι σατανικά μέσα να μεταχειρίζονταν! Θά του έκαναν έγχειρησι, ή μόνο με τις ένεσεις θά κατάφερναν

νά τὸν μεταμορφώσουν σὲ γορίλλα;

Δὲν πρόλαβε νὰ σκεφτῇ καὶ - καλὰ, ὅταν ἡ βελόνα μιᾶς σύριγγας θυβίστηκε στὸ μπράτσο του. Ἀνατρίχιασε ἀθελά του καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Ξύπνησες ἀγόρι μου; τοῦ μίλησε κοροϊδευτικά ἀπὸ πάνω του ὁ Ντόνοβαν. Δὲν εἶναι τίποτε, περαστικά σου!

Μουγγρητὰ βαθεῖα καὶ ἀλλόκοτα γέμισαν τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου. Ὁ Σέρινταν σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε. Βρισκόταν σὲ μιὰ αἴθουσα πού ἔμοιαζε μὲ νοσοκομεῖο. Μιὰ σειρά ἀπὸ κρεβάτια ὑπῆρχε στὴ μέση τῆς αἴθουσας αὐτῆς, ὅπου ἀνοσταύωνταν, μερικοὶ ἄνθρωποι πύθηκοι.

— Πῶς σοῦ φαίνεται; μίλησε ὁ Σιμίθ. Ὅλοι αὐτοὶ ἦταν ἄνθρωποι, ὅπως ἐσύ. Ἐγὼ τοὺς ἔφερα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ὁ καθηγητὴς Ντόνοβαν βρῆκε τὴν περίφημη καὶ τρομερὴ ἀκτῖνα τοῦ θανάτου πού θὰ τὴ χρησιμοποιήσῃ σὰν ὄπλο νὰ κυριεύσῃ τὴ Γῆ, καὶ ἐγὼ βρῆκα τὸν τρόπο νὰ μεταβάλλω τοὺς ἄνθρώπους σὲ γορίλλες μὲ τεράστια δύναμι. Οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς θὰ περᾶσουν ὅλοι σχεδὸν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό μου γιὰ νὰ γίνουν γορίλλες. Μόνο οἱ ἐκλεκτοὶ θὰ μείνουν ἄνθρωποι. Οἱ ἄλλοι θὰ γίνουν ζῶα γιὰ νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν. Πῶς τὸ παρὸν δὲν ἔχω καταφέρει νὰ τοὺς νεκρώω τὴ σκέψι χωρὶς νὰ τρελλαίνονται. Θὰ τὸ

καταφέρω, ὅμως, Σέρινταν, εἶμαι βέβαιος. Ἡ ζωὴ θ' ἀλλάξῃ ὅψι ἀπὸ τὰ δικά μου χέρια!

Μιλοῦσε μὲ ἐνθουσιασμό καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν παρόξενα. Ὁ ντέκτεκτὶς καταλάβαινε πῶς ἕνας τεράστιος, ἕνας τρομερὸς κίνδυνος ἀπειλοῦσε τὴ Γῆ. Ἡ ἀκτῖνα τοῦ Ντόνοβαν καὶ ἡ ἐφεύρεσι τοῦ Σιμίθ πού μετέβαλλε τοὺς ἄνθρώπους σὲ γορίλλες. Καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἐφιαλτικὸ κίνδυνο ἡ Γῆ ἦταν ἀνίσχυρη ν' ἀντιδράσῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸ της, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἰδέα τὶ τῆς ἐτοίμαζαν δυὸ τρελλοί, δυὸ μεγάλοι μανεῖς ἐπιστήμονες. Μόνο ὁ Σέρινταν εἶχε μάθει τὰ σχέδιά τους, μὰ ὁ Σέρινταν — πού θὰ μπορούσε νὰ τοὺς πολεμήσῃ — ἦταν, ἀνίσχυρος νὰ κινήσῃ καὶ τὸ μικρὸ του σαχτυλάκι. Ὁ Σέρινταν ἦταν οἰχμαλῶτός τους καὶ τὸν περσόμενε ἡ τρομερὴ στιγμή νὰ δῇ τὸν ἑαυτὸ του νὰ μεταβάλλεται σὲ γορίλλα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ ἕνα τρόπο σωτηρίας.

Ὑπῆρχε βέβαια μιὰ ἐλπίδα ἀκόμη, καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα γαντζώθηκε ὁ Σέρινταν. Ἄ εἶχε καταλάβει σωστὰ τὸ στίγμα τοῦ πλανῆτη ὁ Μίκυ, θὰ ἐρχόταν ὁπωσδήποτε μαζί μὲ τὴ Νάνσυ καὶ τὸν Λή Πὸ νὰ τοῦ προσφέρουν τὴ βοήθειά τους. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ τύχη δλόκληρης τῆς Γῆς καὶ τοῦ Σύμπαντος ἀκόμη κρεμόταν στὰ γέρια ἑνὸς παιδιοῦ, ἐνὸς Ἑλληνόπουλου.

Ο ΛΗ ΠΟ ΓΟΡΙΑΛΑΣ!

Ο ΗΛΙΟΣ, ένας τεράστιος φωτεινός κύκλος, είχε κρυφτή σπόν όρίζοντα της δύσεως και τα πρώτα σκοτά των έφιαλτικό δια τύλιγαν πλανήτη όπου στην έπιφάνειά του καταστρωνόταν ένα έφιαλτικό σχέδιο για την καταστροφή της Γης. Όταν τα σκοτάδια πύκνωσαν πιδ πολύ, ένα αστρόπλοιο, το θρυλικό αστρόπλοιο της Διαπλανητικής, Αστυνομίας «Πρωτεύς», άρχισε να κάνει το γύρο του πλανήτη από μεγάλο ύψος για να φαίνεται άθέατο.

— Έδώ υπάρχουν κτίρια, είπε σε μια στιγμή η Νάνσυ.

Το Έλληνόπουλο κατέβασε ένα μοχλό και οι προωθητικοί πύραυλοι νεκρώθηκαν. Το αστρόπλοιο ώρμησε με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς την έπιφάνεια του πλανήτη όταν το παιδί πάτησε ένα κίτρινο κουμπί. Την ίδια στιγμή ένας άνασχετικός πύραυλος έκοψε την ταχύτητα του «Πρωτεύς» και με τη σειρά τους τεράστια άλεξίπτωτα άνοιξαν. Το θρυλικό μεγαθήριο άκούμπησε άπαλά - άπαλά στο έδαφος, πίσω από ένα λόφο.

— Έλπίζω να μη μās πήγαν είδησι, άναστενάζει η Νάνσυ.

— Αμφιβάλλω, μίλησε με

τη σειρά του ο Μίκυ. Πρέπει ν' άπομακρυνθούμε γρήγορα από τον «Πρωτεύς».

Αφού έκαναν μια γρήγορη εξέταση του άτμοσφαιρικού άέρα του καινούργιου πλανήτη και είδαν πώς είχε άρκετό όξυγόνο, πήραν τα όπλα τους και σε λίγο οι σκιές τους χάθηκαν μέσα στη νύχτα. Βάδισαν σιωπηλοί κάπου δυό ώρες ώσπου πλησί-ασαν μερικά παράξενα κτίρια.

Οι πόρτες τους ήταν άμπαρωμένες και τα παράθυρά τους κλειστά. Οι τρεις σκιές, με άπειρη προφύλαξι έκαναν το γύρο των κτιρίων.

— Μόνο αυτό εκεί το παράθυρο έχει φώς, ψιθύρισε ο Μίκυ. Είναι εύκολο να φθάση κανείς ως εκεί πάνω, μόνο που το άνοιγμά του είναι πολύ μικρό και δεν μās χωράει.

Ένα δήξημο άκούστηκε δίπλα του. Ήταν ο Λή Πό.

— Χωράει έμένα, είπε ο άνθρωπος του πλανήτη. Πράτ και κούνησε γεμάτος χαρά τα μυτερά αυτιά του.

Η Νάνσυ ανάπνευσε με άνακούφισι.

— Θα δοκιμάσης Λή Πό;

— Αμέσως κιόλας. Θ' ανεβώ σ' αυτό εκεί το δέντρο και μ' ένα σάλτο θ' άρπαχτώ άπό το περβάζι του μικρού παρθυριού. Από κεί και πέρα...

— Από κεί και πέρα ο Θεός βοηθός!, ψιθύρισε συγκινημένη η Νάνσυ. Να προσέχης πολύ, Λή Πό. Προσπάθησε να μās άνοίξης μια πόρτα για να μπούμε και μείς

μέσα να σὲ βοηθήσουμε.

—Ὁκέϋ, Νάνσυ, εἶπε ὁ
Λῆ Πό καὶ ἀπομακρύνθηκε
ἀπὸ κοντά τους.
* * *

Σκαρφάλωσε στὸν κορμὸ
τοῦ δέντρου σὰν ἀγριόγατος.
Ἀρπάχτηκε ἔπειτα ἀπὸ ἓνα
κλαδί, μέτρησε τὴν ἀπόστα-
σι πού τὸν χωρίζε ἀπὸ τὸ
περβάζι καὶ πήδησε. Οἱ ὑπο-
λογισμοὶ τοῦ ὅμως ἦσαν ἁ-
σχημοί. Χτύπησε μὲ δύναμι
στὸν τοῖχο κι' ἔπεσε μ' ἓνα
γδοῦπο στὸ ἔδαφος!

Γιὰ μιὰ στιγμή ζολλίστη-
κε καὶ φοβήθηκε πὼς θὰ λιπο-
θυμῇ. Κατάφερε ὅμως πο-
λὺ γρήγορα νὰ συνέλθῃ. Ση-
κώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ σκαρ-
φαλῶνῃ πάλι στὸ δέντρο, ἐ-
νῶ, σὲ λίγη ἀπόστασι μακρυὰ
οἱ φίλοι του, παρακολουθοῦ-
σαν τὶς κινήσεις του μὲ ἀγω-
νία.

Γιὰ δεύτερη φορὰ ἀρπά-
χτηκε στὸ κλαδί καὶ τέντωσε
τὸ κορμὶ του δίνοντας ἓνα
ὑπέροχο σάλτο. Αὐτὴ τὴ φορὰ
κατῶρθωσε νὰ γαντζωθῇ γε-
ρὰ στὸ περβάζι τοῦ μικροῦ
ἀνοιχτοῦ παραθυριοῦ. Σιγά-
σιγά, ἔβαλε τὸ κεφάλι του
στὸ ἀνοιγμά του καὶ κατὰ-
φερε, μ' ἄρκετὴ δυσκολία βέ-
βαια, νὰ περάσῃ καὶ τὸ κορ-
μὶ του.

Στὸ δωμάτιο πού μπήκε,
τὸν περιέμενε μιὰ τρομερὴ ἔκ-
πληξι. Εἶδε μιὰ σειρὰ κρεβ-
βατιῶν πού πάνω τους ἀνα-
παύονταν μερικὰ παρὰξένα
ὄντα πού ἔμοιαζαν κάπως σὰν
τοὺς Γήϊνους ἀλλὰ καὶ σὰν
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλανῆ-

τη του. Δὲν πρόλαβε καλὰ-
καλὰ νὰ σκεφτῇ τί συνέβαινε,
ὅταν ἀκούσε τὴν πόρτα ν' ἀ-
νοιγῇ καὶ νὰ μπαίνουν μέσα
μερικοὶ Γήϊνοι.

Ὁ Λῆ Πό ἦταν ἐξυπνος
καὶ ψυχραίμος. Δίπλα του
βρισκόταν ἓνα κρεβάτι ἀδεια
νῶ. Χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν καιρὸ
τοῦ σὲ σκέψεις, πήδησε στὸ
κρεβάτι ἐντελῶς ἀθόρυβα
καὶ χώθηκε κάτω ἀπὸ τὶς κου-
βέρτες καὶ τὰ σεντόνια, χῶ-
νοντας καὶ τὸ κεφάλι του μέ-
σα.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ ἀ-
γωνίας γιὰ τὸν φουκαρὰ τὸν
Λῆ Πό, ὅταν ἡ καρδιά του
κλώτσησε βίαια τὸ στήθος
του. Οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι πλη-
σίασαν τὸ κρεβάτι του, ἓνα
νὰ χέρι ἀνασήκωσε τὶς κου-
βέρτες καὶ ταυτόχρονα πολ-
λὰ ἐπιφωνήματα ἀκούστηκαν.

—Πὼς ἔγινε αὐτός!

—Ἀντὶ νὰ μεγαλώσῃ, μί-
κρυνε, εἶπε μιὰ φωνή. Καί,
κυττάξτε, δὲν μοιάζει σὰν γο-
ρίλλας ἀλλὰ σὰν οὐρακοτάγ-
κος!

—Φαίνεται πὼς θὰ ἔγινε
κάποιο λάθος στὴν ἔνεσι, μί-
λησε ἓνας ἄλλος. Πρέπει νὰ
ἐξετάσουμε τὴν περίπτωσί
του. Εἶναι ἀληθινὰ προίεργη.

—Γιατὸ Σμίθ, ἔκανε μιὰ
ἄλλη φωνή, ἀτόψε εἶναι ἀρ-
γά. Ἀφήστε τὸ πρῶτ.

—Μά, παρουσιάζει τρομε-
ρὸ ἐνδιαφέρον καθηγητὰ Ντό
νοβαν!

—Τὸ παραδέχομαι κι' ἐ-
γώ, Σμίθ, τὸ πρῶτ ὅμως θὰ
μπορέσωμε ν' ἀσχοληθοῦμε
καλύτερα καὶ προσεχτικώτε-

ρο· με την περίπτωση αυτή.
 'Ο Λή Πό, σ' αυτό το διάσημα, είχε κλείσει τὰ μάτις κι' έμοιαζε νὰ κοιμάται. Παρakoλουθοῦσε τὴ συζήτηση με ἀγωνία κι' όταν ἀκουσε τὸ βήματά τους ν' ἀπομακρύνονται καὶ νὰ κλείνη ἡ πόρτα τῶν δωματίου ἀναστέναξε με ἀνακούφισι καὶ ἀνοιξε τὰ μάτις του.

ΑΙΘΙΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗ

ΒΑΔΙΖΕ ἀθόρυβα κυττάζοντας ἀπὸ ἀπλή περιέργεια τὰ παράξενα πλάσματα ποὺ κοίτονταν πάνω στὰ κρεβάτια. Ἐπειτα θαρρέθηκε νὰ τοὺς κυττάξῃ καὶ προχώρησε ποδὸς τὴν πόρτα. Ἐαφικὰ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε δίπλα του:

—Λή Πό!

Ἀνασκίρτησε καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του. Λίγο ἔλειψε νὰ πάθῃ συγκοπή, ἀντικρύζοντας τὸ πρόσωπο ποὺ τοῦ μιλοῦσε καὶ ποὺ βρισκόταν ξεπλωμένο στὸ τελευταῖο κρεβάτι. Ἦταν ὁ Σέρινταν!

—Κύριε Σέρινταν!, ψιθύρισε.

—Λύσε με γρήγορα Λή Πό!

Ἄνθρωπος τοῦ Πράτ πλησίασε τὸ κρεβάτι, πέταξε τὰ σεντόνια καὶ δοκίμασε νὰ λύσῃ τὸν ντέτεκτιβ. Ἀλλοίμονο, ὅμως τὰ χέρια του δὲν ἦταν δεμένα με σκοινιά

ἀλλὰ με ἀλυσίδες.

—Μὲ τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίων σου, Λή Πό!, τὸν συμβούλεψε ὁ Σέρινταν.

Σὲ λίγο τέσσερις φλόγες ἔλαμψαν καὶ οἱ ἀλυσίδες ἔλυωσαν γιὰ ν' ἀφήσουν τὸν ντέτεκτιβ ἐλεύθερο. Πετάντηκε μ' ἓνα σάλτο ἐπάνω. Ἐκανε μερικά βήματα νὰ ξεμουνδιάσῃ, πῆρε τὸ πιστόλι τοῦ Λή Πό καὶ τὸν ρώτησε νὰ μάθῃ ποῦ βρισκόταν ἡ Νάνσυ με τὸ Μίκυ. Ἀφοῦ πληροφορήθηκε πῶς οἱ δυὸ φίλοι του βρισκόνταν ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο, εἶπε στὸν Λή Πό νὰ τὸν ἀκολουθῇ σὲ ἀσκητὴ ἀπόστασι πίσω του. Μὲ τὸ πιστόλι ἔτοιμο στὸ χέρι, προχώρησε με ἀσγὰ καὶ ἀθόρυβα δῆματα. Ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἀκολούθησε τὸ διάδρομο ποὺ ἀνοιγόταν μπροστὰ του, με τὴν αἰσθήσεις του ὅλες σ' ἐπιφυλακῇ.

Ἀνοιξε δυὸ πόρτες χωρὶς νὰ βρῇ τίποτε ποὺ νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ. Ὡσπου στὴν τρίτη, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα θέαμα ποὺ γέμισε τὴν ψυχὴ του με χαρὰ κι' ἐνθουσιασμό.

Ἦταν μιὰ κρεββατοκάμαρα τὸ δωμάτιο αὐτό. Καὶ πάνω στὸ κρεβάτι ἐτοιμαζόταν νὰ κοιμηθῇ ὁ καθηγητὴς Ντόνοβαν. Μόλις εἶδε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ παρουσιάζεται ὁ ντέτεκτιβ, τὰ ἔχασε. Ἐπειτα βρῆκε τὴν αὐτοκυριαρχία του κι' ἔκανε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιᾶσῃ τὸ πιστόλι ποὺ τὸ εἶχε κρεμάσει με τὴ θήκη του στὸν τοῖχο.

—Μὴν κάνῃς καμμιά κου-

ταμάρα!, τὸν σταμάτησε ἀπειλητικὴ ἢ φωνὴ τοῦ ντέτεκτιβ. Κατέβασε γρήγορα τὸ χέρι σου.

Ὁ Ντόνοβαν ὑπάκουσε.

—Ὅπως βλέπεις, συνέχισε εἰρωνικὰ ὁ Σέρινταν, ἔχω κάποια δύναμι κι' ἐγὼ στὰ χέρια μου. Τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾶω δὲν ἀστειεύεται. Καθηγητὰ Ντόνοβαν, ἢ μάλλον κακούργε Ντόνοβαν, σὲ διατάζω νὰ μού πῆς, με ποιὸν τρόπο στέλνεις τὴν ἀκτίνα τοῦ ἀλέθρου σπῆ Γῆ;

Ὁ καθηγητὴς σάρκασε:

—Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ πῶ τίποτε!, ἀπάντησε μὲ δυνατὴ φωνή.

—Πᾶψε νὰ φωνάζεις!, τὸν ἔκοψε ὁ ντέτεκτιβ. Σὲ προειδοποιῶ πῶς θὰ μετανοιώσης σκληρὰ ἂν δὲν μιλήσης.

Ὁ Ντόνοβαν σάρκασε καὶ πάλι.

—Σέρινταν, ἂν θέλεις τὸ καλὸ σου παραδόσου καὶ ἀφῆσε τὶς παλληκαριές. Τὸ σπῆτι εἶναι κλειδωμένο καὶ δὲν πρόκειται νὰ μπῇ κανένας ἀπ' ἐξω γιὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ. Νομίζεις πῶς δὲν ξέρω ὅτι προσγειώθηκε τὸ ἀστρόπλοιο σου στὸν πλανήτη μου; Οἱ ἄνδρες μου θὰ ἔχουν αἰμαλωτίσῃ τὸ πλήρωμά του κι' ἄδικα περιμένεις βοήθεια. Ἀπορῶ πῶς κατάφερες νὰ κόψῃς τὶς ἀλυσίδες καὶ νὰ βρῇς αὐτὸ τὸ πιστόλι...

—Ἀφῆσε τὶς πολυλογίες! γρύλλισε ὁ Σέρινταν, καὶ ἀπάντησέ μου σὲ κείνο ποῦ σὲ ρώτησα. Ποῦ βρίσκεται ἡ πηγὴ τῆς ἀκτίνης πού...

Ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσει γιὰτὶ κάτι σκληρὸ ἀκούμπησε στὴν πλάτη του, ἐνῶ μιὰ γνώριμη φωνὴ τὸν διέειπε.

—Πέτα τὸ πιστόλι καὶ ψηλά τὰ χέρια Σέρινταν!

Αὐτὸς ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε ἦταν ὁ Σμιθ!

Ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ τὸ πιστόλι καὶ νὰ σηκώσει τὰ χέρια. Καὶ τότε, ἔγινε κότι τὸ παράξενο καὶ κωμικὸ μᾶζι. Ἀλλή μιὰ φωνὴ ἀντήχηκε πίσω του ποῦ ἔλεγε κι' αὐτῇ:

—Παράτα τὸ πιστόλι καὶ σήκωσε τὰ χέρια ψηλά ὀνθρωπέ μου ἂν θέλεις τὸ καὶνὸ σου!

Ἦταν ὁ Λῆ Πρ, ποῦ εἶχε φτάσει στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή. Θὰ τάφηνε ὅμως τὸ πιστόλι ὁ Σμιθ; ἢ δὲ ἀπειλοῦσε τὸν Λῆ Πρ πῶς ἂν πυροβολοῦσε θὰ πατοῦσε κι' αὐτὸς τὴ σκανδάλη; Καὶ νά, ποῦ ἔγινε τὸ δεύτερο.

—Ὅποιος κι' ἂν εἴσαι πρὸς συμβουλεύω νὰ μὴν πυροβολήσης, μούγγρισε ὁ Σμιθ, γιὰτὶ θὰ προλάβω νὰ πατήσω τὴ σκανδάλη καὶ νὰ σκοτώσω τὸν Σέρινταν!

Ὁ Λῆ Πρ ἀναγκάστηκε νὰ μὴν πυροβολήσῃ. Κι' ἔμειναν ἔτσι ὅλοι τοὺς ἀκίνητοι στὴν ἴδια θέσι, χωρὶς νὰ μιλοῦν. Μὰ ὁ ντέτεκτιβ δὲν ἡσύχασε. Ἦξερε πῶς ὅσο κάθονταν σ' αὐτὴ τὴν θέσι, τόσο χειρότερα θάταν γι' αὐτοὺς. Κάποιος ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῶν κακούργων θὰ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο καὶ ἡ κατάστα-

σι θ' ανατρεπόταν. Τι νὰ ἔκανε ὁμως;

Ἀποφάσισε νὰ τὰ παίξει ὅλα γιὰ ὅλα. Τὸ πιστόλι τοῦ ἐχθροῦ του εἶχε βιδωθῇ στὴν πλάτη του μὰ θὰ δοκίμαζε νὰ ξεγλυστρήσει. Ἐκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὅταν ἀκούστηκαν βήματα βαρεῖα στὸ διάδρομο. Ἡ στιγμή ἦταν κατ'ἀλληλῃ...

Μὰ ὁ Σιμίθ φάνηκε νὰ κατὰλαβε τὸ συλλογισμό του γιὰτὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ σὲ σκοτώσω στὴν παραμικρὴ κίνησι, Σέρινταν, κ' ἄς σκοτωθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου!...

Τὰ βήματα πλησίαζαν κι' ὁ Σέρινταν ἔτριξε τὰ δόντια. Σὲ λίγο, ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως ἀκούστηκαν:

—Τί συμβαίνει ἐδῶ;

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μίλησαν ἦταν στὴ συντροφιά τῶν κακούργων. Τράβηξαν κι' αὐτοὶ τὰ πιστόλια τους μὰ δὲν πρόφτασαν νὰ πυροβολήσουν γιὰ τὶ μιὰ καινούργια διαταγὴ σ' ἐ παιδικὸ ἄλλὰ καὶ ἀποφασιστικὸ τόνο, ἀντήχησε στὸ δώματιο:

—Μὴν πυροβολήσῃ κανεὶς γιὰτὶ τὸν διάλυσα μὲ τὸ αὐτόματό μου!

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μικροῦ Ἑλληνοπούλου, τοῦ Μίκυ. Ὁ Λή Πό, ἀφοῦ ἐλευθέρωσε τὸν ντε τεκτιβ ἀνοίξε μιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες τοῦ κτιρίου καὶ τοὺς ἔκανε νόημα νὰ περάσουν.

Τί θὰ γινόταν τώρα; Κανεὶς δὲν ἤξερε. Ὁ ἓνας ἀπειλοῦσε τὸν ἄλλο καὶ κανεὶς

δὲν τολμοῦσε νὰ πυροβολήσῃ. Ἄν ἐκπυρσοκροτοῦσε ἐνα ἄτ' ὅλα τὰ πιστόλια, θὰ ἐπαιρναν καὶ τὰ ὑπόλοιπα φωτιά.

Αὐτὸ σκεπτόταν ὁ Μίκυ ἐνῶ κρατοῦσε ἀπειλητικὰ τὸ αὐτόματό του μὲ τὴν κἀννη στραμμένη στὸ σωρό, ἐνῶ δίπλα του ἡ Νάνσυ ἔσφιγγε τὰ χεῖλη της ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

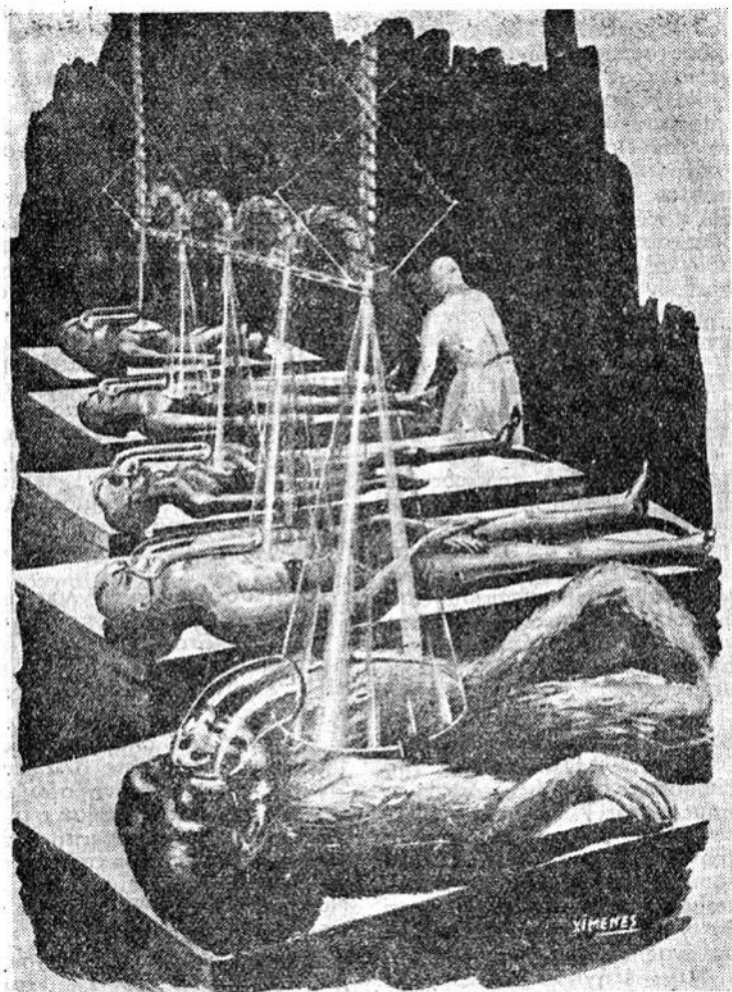
Ξαφνικά, τὸ Ἑλληνοπούλο ἀνασκιρτήσε. Τοῦ γεννήθηκε στὸ νοῦ μιὰ ξαφνικὴ σκέψι. Σὲ μιὰ του τσέπη κρατοῦσε μιὰ μπωλίτσα ποὺ εἶχε μέσα τὴς κλεισμένη μιὰ μεγάλῃ δόσι δακρυγόνων ἀερίων. Τὴν ἔβγαλε καί, δείχνοντάς τὴν στὴ Νάνσυ μὲ τρόπο, τὴς ἔκανε νόημα νὰ κλείσῃ τὰ μάτια, ἐνῶ ταυτόχρονα πετοῦσε τὴ μπῶλλα στὸν ἀπέναντι τοῖχο.

Ἦταν τόσο μικρὴ, ποὺ κανεὶς τοὺς δὲν κατάλαβε. ὅτι ἔσπασε. Ξαφνικά ὁμως ἀντήχησαν πνιχτὲς κραυγὲς καὶ κάποιος ἔφερε τὰ χεῖρια του στὰ μάτια του.

Τὸ τί ἀκολούθησε τότε, εἶναι δύσκολο νὰ περιγραφῇ. Σώματα κυλίστηκαν στὸ πάτωμα, πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν καὶ δυνατὲς κραυγὲς λύσας καὶ ἀπογνώσεως.

—Στὴν πόρτα, Σέρινταν, Λή Πό!, φώναξε ὁ Μίκυ, ἔχοντας τὰ μάτια του ἀκόμη κλειστά, ἐνῶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ δεχτῇ καίμια ἀδέσποτη σφαῖρα.

Βγήκε στὸ διάδρομο παίρνοντας καὶ τὴ Νάνσυ μαζί

Μεξικοί πιθηκάνθρωποι βρίσκονταν ξαπλωμένοι πάνω στα κρεβάτια τους ενώ τους έλουζε ένα λευκό φώς.

του. Ἐκεῖ, εἶδαν τὸν Σέριν-
ταν καὶ τὸ Λή Πό νὰ θγαί-
νουν παραπατώντας, μὲ τὰ
χέρια τους στὰ μάτια.

Ἡ Νάνσυ ἔπιασε ἀπὸ τὸ
μπράτσο τὸν Τζόε καὶ ὁ Μίκυ
τὸ Λή Πό, ὀδηγώντας τους
τρέχοντας πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ
πύρτα. Ἐπρεπε νὰ προλά-
βουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ ἐπικίν-
δυνο αὐτὸ κτίριο, πρὶν ξυπνή-
σουν ὅλοι οἱ κακοῦργοι καὶ
βρεθοῦν σὲ ἀσχημη θέσι.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΤΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΚΑΘΩΣ ἔβγα-
ναν ἔξω ἀπὸ
τὸ κτίριο καὶ
τοὺς χτύπησε
ὁ καθαρὸς ἀ-
έρας, ὁ ντέτε-
κτιβ μπόρεσε
νὰ ἀνοίξη τὰ

μάτια του. Προχώρησαν γιὰ
λίγο καὶ φτάνοντας πίσω ἀπὸ
ἓνα θάμνο ὁ Μίκυ τοῦ ἔδωσε
νὰ φορέσῃ τὴν ἐξάρτυσι τῶν
ὀπλων του ποὺ εἶχε πάρει
μαζί του.

—Φτηνὰ τὴ γλύτωσες!,
ἔκανε ἡ Νάνσυ ποὺ μὲ κόπο
ἔκρυβε τὸν ἐνθουσιασμό της
βλέποντας ζωντανὸ τὸν ἀγα-
πημένο της.

—Μὲ ἔσωσε ἡ τύχη, τοὺς
ἐξήγησε ὁ ντέτεκτιβ. Ἄν δὲν
εὗρισκα τὸν ἀσύρματο, στὸ
δωμάτιο ποὺ μὲ φυλάκισαν,
θὰ γινόμουν ἀργὰ ἢ γρήγο-
ρα ἓνας ὠραῖος γορίλλας!

Κι' ἐξήγησε τὸ τρομερὸ
θέαμα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ὁ
Σμιθ εἶχε καταφέρει νὰ τοὺς
κάνῃ γορίλλες.

Στρέφοντας σὲ μιὰ στιγμή
τὸ βλέμμα του ὀλόγυρα, ἀν-
τίκρυσε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε
νὰ σκιρτήσῃ. Σὲ ἀπόστασι
πεντακοσίων περίπου μέτρων
ἀπὸ τὸ κτίριο, θρίσκονταν με-
ρικὲς ἰδιόρρυθμες ἐγκαταστά-
σεις.

—Ἐκεῖ βρίσκεται τὸ μη-
χάνημα ποὺ παράγει τὴν τρο-
μερὴ ἀκτίνα!, εἶπε ὁ ντέτε-
κτιβ σφίγγοντας τὴν γροθιὰς
του. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ
Ντόνοβαν σκοπεύει νὰ κατα-
στρέψῃ τὴ Γῆ! Δὲν θὰ προ-
λάβῃ, ὅμως. Πρέπει αὐτὴ τὴ
στιγμὴ κιόλας, φίλοι μου, νὰ
κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐπιδρομὴ
σιὰ περίφημα ἐργαστήριά
του!

—Ἐμπρός, λοιπόν!, εἶπε
ὁ Μίκυ ποὺ ἡ ἰδέα μιᾶς και-
νούργιας περιπέτειας τὸν
πλημμύρισε μὲ ἐνθουσιασμό.

Οἱ τέσσερις σκιὲς γλύστρη-
σαν μὲ ἀπέραντη προσοχὴ
στὸ μισοσκόταδο. Σὲ λίγο ἔ-
φτασαν μπροστὰ σπὶς πολύ-
πλοκες καὶ μυστηριώδεις ἐγ-
καταστάσεις.

—Ἕνας ἀπ' ὅλους μας θὰ
μείνῃ ἀπ' ἔξω, εἶπε ὁ Σέριν-
τάν. Πρέπει νὰ μείνῃ σὰν ἐ-
φεδρεία νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν
ὑποχώρησίν μας ἢ νὰ μπῇ στὰ
κτίρια ἂν καταλάβῃ πῶς κιν-
δυλεύουμε. Θὰ μείνῃς ἐσύ,
Νάνσυ, εἶπε στὴν ἀρραβω-
νιαστικιά του.

Ἡ κοπέλλα θέλησε νὰ δια-
μαρτυρηθῇ μὰ ὁ Σέρινταν
δὲν τῆς ἄφησε καιρό. Μὲ βή-
ματα γάτας προχώρησε μπρο-
στὰ ἐνῶ πίσω του τὸν ἀκο-

λουθοῦσε ὁ Μίκυ μὲ τὸν Λή Πό. «Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς ἦταν ὠπλισμένοι ὡς τὰ δόντια.

Ξαφνικά, ἀναγκάστηκαν νὰ πέσουν μπρούμυτα. Ἄνδρικές φωνές ἔφτασαν ὡς τ' αὐτιά τους. Σὲ λίγο, ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι ξερὰ χάρτα ποὺ τοὺς κάλυπταν, διέκριναν τρεῖς ἀνθρώπους νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν πύλη τῶν κτιρίων.

—Βάζω στοίχημα πὼς εἶναι ὁ Ντόνοβαν καὶ ὁ Σμίθ, εἶπε ὁ Σέρινταν.

—Νὰ τοὺς ρίξω; ρώτησε ὁ Μίκυ ποὺ τὸ δάχτυλό του χάιδευε ἀνυπόμονα τὴ σκανδάλη τοῦ αὐτομάτου του.

—Ὅχι, Μίκυ. Μπορεῖ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ μὴν κατορθώσουμε τίποτε. Θὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ μποῦν μέσα καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ μπούμε καὶ μεῖς ξοπίσω τους. Καλύτερα ποὺ ἦρθαν οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀρχικακοῦργοι. Θὰ ξεμπερρέψουμε μιὰ καὶ καλὴ μαζὶ τους ἀπόψε.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες πλησίασαν τὴν πύλη αἱοῦ ὑπῆρχε ἓνας σκοπὸς καὶ πέρασαν μέσα. Ὁ Σέρινταν ἄφησε νὰ περάσῃ λίγη ὥρα καὶ ἔδωσε τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν. Δὲν σηκώθηκαν ὀλόρθοι. Βάδισαν μὲ τὰ τέσσερα γιὰ νὰ μὴν τοὺς πάρῃ εἰδήσι κανένα μάτι.

Ἐφτάσαν σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὴν πύλη ὅταν ὁ Σέρινταν τοὺς ἔκανε νόημα νὰ σταματήσουν.

—Εἶναι καὶ δεῦτερος σκοπός, εἶπε στοὺς φίλους του.

Οἱ κακοῦργοι ὑποπτεύθηκαν πὼς ἴσως τοὺς ἐπισκεφτοῦμε ἀπόψε.

Στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λή Πό καὶ τοῦ εἶπε.

—Φίλε μου, ἐσὺ θ' ἀναλάβῃς τὸ σκοπὸ ποὺ ὑπάρχει δεξιά μας. Ὁ Μίκυ θ' ἀναλάβῃ τὸν ἄλλο. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς προστατεύσω ἂν χρειαστῇ. Σύμφωνοι;

Ὁ Λή Πό κούνησε εὐχαρίστημένος τὰ μυτερά του αὐτιά καὶ ἄρχισε νὰ ἔρπη. Ὁ Μίκυ, σφίγγοντας τὸ πιστόλι στὸ χέρι του, ξεκίνησε καὶ αὐτός. Στὴ μέση ὁ Σέρινταν παρακολοῦθοῦσε ἄγρυπνα πότε τὶς κινήσεις τῶν φρουρῶν καὶ πότε τῶν φίλων του...

Πέρασαν πέντε ὁλόκληρα λεπτὰ καί, ξαφνικά, δυὸ σκιές ξεφύτρωσαν μέσα ἀπὸ τὴ νύχτα καὶ ὤρμησαν πάνω στοὺς ἀνυπόπτους φρουροὺς. Διὸ ξερὰ χτυπήματα πιστολῶν σὲ κοανίῳ ἀκούστηκαν, δυὸ πνιγμένα βογγητά, ἓνας ταυτόχρονος γδούπος καὶ τίποτε ἄλλο, πιά.

—Τὰ κατάφεραν θαυμάσια!, ψιθύρισε ὁ ντέκτιβ, περὶφανος γιὰ τοὺς ἀξιους συνεργάτες του. Περισσότερη περηφάνεια ἐνιωθε γιὰ τὸ Μίκυ ποὺ ἦταν τόσο μικρός. Ἡ ψυχὴ του ὅμως ἦταν ἀτρόμητη λὲς καὶ ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ ἀτόφιο ἀτσάλι.

Ἐρποντας καὶ αὐτὸς πλησίασε κοντὰ τους. Τοὺς ἔκανε νόημα νὰ κρυφτοῦν καὶ δοκίμασε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Δὲν συνάντησε δυσκολία καὶ ἓνα λεπτὸ ἀργότερα, οἱ τρεῖς

σκιές, γλιστρούσαν αθάρυβα στο άπέραντο προαύλιο τών εγκαταστάσεων.

Δέν συνάντησαν κανένα ἐμπόδιο στο δρόμο τους. Ὁ ντέτεκτιβ διάλεξε τὸ πιὸ μεγάλο κτίριο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του. Μὲ τὴν ἱδια εὐκολία ἀνοίξε τὴν πόρτα. Μπροστά τους ὑπῆρχε μιὰ σκάλα πού ἀνέβαινε στο δευτερο πάτωμα. Τὴν ἀκολούθησαν πατώντας σπὰ νύχαι τών ποδιῶν τους.

Ἡ σκάλα τοὺς ὠδήγησε σ' ἓνα φαρδὺ διάδρομο πού δεξιά κι' ἀριστερά του ὑπῆρχαν πολλὲς πόρτες. Μιά ἀπὸ τίς πόρτες αὐτὲς ἦταν φωτισμένη καὶ μισάνοιχτη. Μὲ χίλιες προφυλάξεις ὁ Τζός τὴν πλησίασε κι' ἔρριξε μιὰ κλεφτὴ ματιά στο ἀνοιγμά της...

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗ

ΕΚΕΙΝΟ πού εἶδε, τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσει σύγκορμος. Μέσα στο εὐρύχωρο αὐτὸ δωμάτιο ὑπῆρχαν πέντε

κρεβάτια πού πάνω τους εἶχαν ξαπλώσει κι' ἀπὸ ἔνον πιθηκάνθρωπο. Ἦταν ὅλοι τους ἀκίνητοι, στὰ πρὸσωπά τους εἶχαν κάτι περίεργες συσκευές καὶ ἀπὸ μιὰ παράξενη συσκευή πού βρισκόταν ἐπάνω τους, ἔπεφτε ἓνα λευκὸ φῶς.

Δέν πρόλαβε νὰ συνέλθῃ ὁ ντέτεκτιβ ἀπὸ τὴν ἐκπλη-

ξί του, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

—Μ' αὐτὸ τὸ πείραμα ἐλπίζω νὰ τοὺς νεκρώσω τὴ σκέψι, καθηγητὰ Ντόνοβαν, καὶ νὰ τοὺς κάνω πραγματικούς δούλους μου πού θὰ ὑπακούουν σὲ κάθε μου θέλησι. Ὅταν τὸ κατορθώσω, θὰ τοὺς στείλω στὴ Γῆ νὰ δολοφονήσουν ὅλους τοὺς κυβερνήτες καὶ τοὺς ἀρχηγούς τών κρατῶν. Μαζί μὲ τὴν ἀκτίνα σου, δὲν μπορεῖ ἡ Γῆ, παρὰ νὰ ὑποκύψῃ.

—Αὐτὸς ὁ ντέτεκτιβ μᾶς τὰ χαλάει ὅλα, ἀποκρίθηκε ὁ Ντόνοβαν σ' αὐτὸν πού τοῦ μίλουσε καὶ πού δὲν ἦταν ὄχι ἀπὸ τὸ Σμίθ.

—Μὴ σὲ στενοχωρεῖ αὐτὸ τὸ πράγμα. Ὁ ντέτεκτιβ μὲ τὴν παρέα του θὰ ἔτρεξε νὰ μπη στο ἀστρόπλοιό του γιὰ νὰ μᾶς δαμπαρδίση. Στὸ δρόμο του ὅμως τοῦ ἔχουν στημένη μιὰ ὁμορφὴ παγίδα τὰ παλληκάρια μας. Λοιπόν, πότε θὰ στείλῃς τὸ καινούργιο μήνυμα στὴ Γῆ;

—Τώρα κιόλας, Σμίθ! Ἀκολούθησε σιωπὴ κι' ἔπειτα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ντόνοβαν πού μίλουσε:

— Ἀπευθύω τὸ τηλεσίγραφο μου στὴν Ἀστροκὴ Ἀσφάλεια τῆς Γῆς! Ἄν δὲν συγκεντρωθοῦν ὅλα τὰ ἀστροπλοία στὰ πυραυλοδρόμια, εὐρὶο τὸ μεσημέρι θὰ πέσῃ ἡ ἀκτίνα μου στο κέντρον τοῦ Λονδίνου.»

Ὁ Σέοιρταν ἔκανε νόημα στοὺς φίλους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ἀνοίξε ἀθόρυ-

δα την πόρτα, σπρώχνοντάς την με την κάννη του πιστολιού του.

Στό άνοιγμά της, μπόρεσε νά δῇ τούς δυο κακούργους έπιστήμονες. Είχαν σκύψει πάνω σ' ένα μηχανήμα, ενώ ο Ντόνοβαν έξακολουθούσε νά άπευθύνει τὸ τηλεσίγραφο του στη Γῆ. Ὁ Σέρινταν θά μπορούσε από τὴ θέση πού βρισκόταν νά τούς σκοτώσει μιὰ χαρά. Αυτό όμως του φαινόταν σάν ανανδρία. Έπειτα, ἤθελε νά οδηγῆσει τούς δυο κακούργους στη Γῆ, γιὰ νά δικαστοῦν από τ' ανθρώπινα δικαστήρια.

— Ψηλά τὰ χέρια γρήγορα!, οὐρλιασε.

Ἡ φωνή του τούς ξάφνιασε καὶ τούς έκανε νά πεταχτοῦν από τὴ θέση τους. Ὁ Σμίθ, με μιὰ άστραπιαία κίνηση τραβούσε τὸ πιστόλι καὶ ετοιμαζόταν νά πυροβολήσῃ.

— Σε προειδοποίησα! μούγγρισε ὁ Σέρινταν καὶ τὸ δάχτυλό του πάτησε τὴ σκανδάλη. Ένας πυροβολισμός άντήχησε κι' έπειτα δεύτερος. Ὁ πρῶτος ἦταν τοῦ Σέρινταν πού ἡ σφαῖρα του δρῆκε τὸν Σμίθ στο πλευρο. Ὁ δεύτερος ἦταν τοῦ κακούργου πού τὸν έρριξε τὴ στιγμή πού εἶχε χτυπηθῇ. Ἡ σφαῖρα του σφυριξε διπλά στο αὐτὶ τοῦ Σέρινταν πού έσκυψε νά τὴν άποφύγῃ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σκηνή πού άκτυλίχθηκε με άστραπιαία ταχύτητα, ὁ Ντόνοβαν πῆρε μιὰ βουτιά καὶ κατώρ-

θωσε νά ξεφύγῃ πίσω από κάτι μηχανήματα. Ὁ Μίκυ κι' ὁ Λῆ Πό, ὠρμησαν πίσω του νά τὸν προλάβουν, ενώ ὁ Σέρινταν έσκυβε πάνω στο Σμίθ.

Ἀπό τὸ στόμα του έδγαίνε αἷμα καὶ άφρός. Ὁ ντέτεκτιβ αἰσθάνθηκε γιὰ μιὰ στιγμή οἶκτο, μ' ὅλο πού δέν έπρεπε καθόλου νά τὸν λυπηθῇ.

— Σέρινταν...! κατώρθωσε νά ψιθυρίσῃ ὁ ετοιμαθάναντος, με νίκησες... Ὅλα τὰ εἶχα προβλέψει, εκτός από σένα! Εἶχα περίφημα σχέδια στο νοῦ μου... όμως... έπρεπε νά άρχίσω σκοτώνοντας πρώτα εσένα... Τώρα πιά, εἶναι άργά... πολύ άργά...

— Μετανοιώνεις τουλάχιστον; τὸν ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

— Ὁχι... δέν μετανοιώνω. Ὁ Σέρινταν γούρλωσε τὰ μάτια του από τὴν έκπληξι. Τόσο δυνατός, λοιπόν, ἦταν αὐτός ὁ άνθρωπος ὥστε νά μὴ φοβάται τὸ θάνατο;

Σήκωσε τούς ὤμους καὶ προχώρησε. Δέν έκανε οὔτε πέντε βήματα, όταν κάτι τὸν πρόσταξε νά γυρίσῃ γιὰ νά δῇ πίσω του... Έστρεψε άπότομα. Ἦταν καιρός! Ὁ μελλοθάνατος Σμίθ εἶχε κατορθώσει νά άρπάξῃ τὸ πιστόλι του καὶ τὴ στιγμή αὐτῇ, με χέρι τρεμάμενο τὸν σημάδεψε καὶ προσπαθοῦσε νά πιέσῃ τὴ σκανδάλη.

Με μιὰ άστραπιαία ταχύτητα ὁ ντέτεκτιβ πρόλαβε καὶ πυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα

του βρήκε τὸν ἀμετανόητο κακούργο στὸ μέτωπο καὶ τοῦ ἔκοψε μιὰ καὶ καλὴ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς.

— Σοῦ χρειαζόταν!, μουρμούρισε ὁ ντέτεκτιβ καὶ προχώρησε γιὰ νὰ δοθηθῇ τοὺς φίλους του ποὺ εἶχαν τρέξει πίσω ἀπὸ τὸν Ντόνοβαν.

* * *

Σὲ μιὰ στιγμή εἶδε τὸν Λή Πὸ νὰ ξεπετάγεται μπροστά του. Κουνοῦσε συνέχεια τὰ μεγάλα καὶ μυτερά του αὐτιά, σημάδι πὼς εἶχε νευριάσει.

— Ἐλάτε γρήγορα κύριε Σέρινταν!, τοῦ εἶπε.

Ὁ Σέρινταν τὸν ἀκολούθησε. Ἀνέβηκαν μιὰ στριφογυριστὴ σκάλα κι' ἐφθασαν τώρα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο. Ἐκεῖ, περιμένε τὸν ντέτεκτιβ μιὰ σκηνὴ κάπως παρὰξενη. Εἶδε τὸν Ντόνοβαν δοθῆναι σὲ μιὰ συσκευὴ καὶ τὸ Μίκυ, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι μακριὰ του, νὰ τὸν κυττάζῃ ἐπίμονα, μὲ προτεταμένο τὸ πιστόλι, χωρὶς νὰ τὸν πυροβολῇ.

— Ἀπορεῖς, ντέτεκτιβ; Σάρκασε ὁ Ντόνοβαν. Γιατί δὲν μὲ σκοτώνεις ἐσύ, λοιπόν; Τί κάθες;

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ γελάῃ δυνατὰ καὶ παρὰξένα.

— Τί συμβαίνει, Μίκυ; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ τὸ Ἐληνόπουλο.

Ὁ Μίκυ ἀναστέναξε:

Ὁ Σέρινταν τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Δηλαδή;

— Θὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐ-

γώ, πήρε τὸ λόγο ὁ Ντόνοβαν. Ὅποιος τολμήσῃ νὰ σηκώσῃ τὸ πιστόλι του θὰ πατήσω αὐτὸ τὸ κουμπὶ καὶ ξερετε τί θὰ γίνῃ; Τὸ κεντρικώτερο σημεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης θὰ γίνῃ στάχτη! Ἐμπερός, λοιπόν! Θυσιάστε χιλιάδες ἀνθρώπους γιὰ νὰ μὲ σκοτώσετε.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔμεινε ἀκίνητος σὰν στήλῃ ὀλατος. Ὁ κακούργος τοὺς κρατοῦσε στὸ χέρι. Δὲν μπορούσε νὰ τὸν πολεμήσῃ μὲ τὰ ὅπλα ποὺ κρατοῦσε. Τὸ ὅπλο τοῦ Ντόνοβαν ἦταν ἀκόμη πιὸ δυνατό, τοῦ ὀλέθριο. Μὲ τὸ τᾶπημα τοῦ κουμπιοῦ ποὺ ἀγγίξε, ἑκατοντάδες κι' ἴσως καὶ χιλιάδες κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης νὰ εὗρισκαν οἰκτρὸ θάνατο μέσα στὴν κόλασι τῆς ἀκτίνας ποὺ λυώνει τὰ πάντα.

— Σὰς διατάζω νὰ φύγετε!, οὐρλιάσε ὁ καθηγητής. Ἄν μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ δὲν φύγετε ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτό, θὰ πατήσω τὸ κουμπὶ!

Δὲν σὲ συμφέρει Ντόνοβαν!, τοῦ ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ μὲ στεγνὰ ἀπλὴν ἀγωνία χεῖλη. Ἄν πατήσῃς τὸ κουμπὶ, θὰ σὲ σκοτώσω!

ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ ΘΕΟΣ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ἦταν σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ γιὰ τὸν ντέτεκτιβ θέσι ὅταν συνέβη κάτι ἀπροσδόκητο. Πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ Ντόνοβαν ἀνοιξε ἀθόρυβα μιὰ πόρτα κι' ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἔ-

να: παράξενο ὄν. Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ἀνθρώπους πού εἶχε μεταβάλει ὁ Σμίθ σὲ γοριλλές.

Ἡ καρδιά τοῦ Σέρινταν φτερούγιζε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, χωρὶς ὅμως νὰ φανῇ καμμιὰ ξεχωριστὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του.

— Φύγετε!, οὐρλιασε ὁ Ντόνοβαν, χωρὶς νὰ ὑποπτεῖται πὺς πίσω του τὸν πλησίαζε μὲ ἀπειλητικὰ διαθέσεις ὁ γοριλλάνθρωπος.

—Θὰ φύγω, τοῦ ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρό, θὰ ἤθελα ὅμως νὰ μῶθω μὲ ποιὸν τρόπο κατορθώσεις νὰ παράγῃς μιὰ τόσο δυνατὴ ἀκτίνα.

Ὁ Ντόνοβαν γέλασε περήφανα.

—Τὴν ἀκτίνα δὲν τὴν φτειάχνω, τοῦ ἀπάντησε. Μοῦ τὴν ἔδωσε ἑτοιμὴ τὸ Σύμπαν. Τὸ μόνο πού κατάρθωσα ἐγὼ εἶναι νὰ τὴν κατευθύνω ἐκεῖ πού θέλω. Σοῦ φαίνεται περίεργο αὐτό; Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ ἐξηγήσω τίποτε περισσότερο. Τὸ μυστικὸ μου δὲν θὰ τὸ μάθῃ κανεὶς ἄλλος.

Ἡ καρδιά τοῦ ντέτεκτιβ σπαρταροῦσε τώρα ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Τὸ ἴδιο συνέβαινε μὲ τὸ μικρὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τὸ Λή Πό. Ἐβλεπαν ὅλοι τοὺς τὸν γοριλλάνθρωπο νὰ πλησιάζῃ ὑπουλά τὸν Ντόνοβαν. Θὰ προλάβαινε τάχα νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ πρὶν ὁ δαιμόνιος καθηγητὴς πατοῦσε τὸ κουμπὶ τῆς συ-

σκευῆς πού ἔστελνε τὴν τρομερὴ ἀκτίνα στὴ Γῆ;

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα ἀγωνίας καί, ξαφνικά, ἓνα ἀνατριχιαστικὸ οὐρλιαχτὸ ἀντήχησε στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου. Ὁ γοριλλάνθρωπος, φτάνοντας σὲ μισὸ μέτρο ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Ντόνοβαν, ἀπλώσε τὰ χέρια του καὶ οὐρλιάζοντας φρικιαστικὰ τὸν γράπωσε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν τράβηξε μὲ δύναμι πρὸς τὰ πίσω. Ὁ κακούργος τέντωσε τὸ δάχτυλό του νὰ πατήσῃ τὸ κουμπί, μὰ δὲ μπόρεσε. Ἀφῆσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἓνα πνιγμένο βογγητὸ καὶ κυλίστηκε στὸ πάτωμα. Ὁ γοριλλάνθρωπος κάθῃσε πάνω στὸ στῆθος του χωρὶς τὰ χέρια του ν' ἀφήσουν τὸν λαιμὸ του πού τὸν ἐσφίγγαν μὲ δύναμι, μὲ μανία. Σὲ λίγο, ἀπὸ τὸν τρομερὸ κακούργο δὲν εἶχε μείνει παρὰ ἓνα πτώμα. Ἡ Γῆ εἶχε σωθῇ!

* * *

Ὁ γοριλλάνθρωπος, ἀφήνοντας μιὰ καινούργια γοερὴ κραυγὴ πού ἔμοιαζε σὰν φοβέρα καὶ σὰν παράπονο, ἀφῆσε τὸ ἄψυχο θῦμα του καὶ πετάχτηκε γιὰ νὰ φύγῃ σὰν φάντασμα ἀπὸ τὸ μέρος πού ἦρθε.

Ὁ ντέτεκτιβ ἀνάπνευσε μὲ ἀνακούφισι.

—Μᾶς ἐβγαλε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι πού βρισκόμαστε, εἶπε στοὺς δύο φίλους του. Ὅπως βλέπετε, Μίκυ, ὑπάρχει ἡ Θεία Δίκη. Μπο-

ρεί ένας κακούργος να πάρη στο λαιμό του άθώους ανθρώπους, στο τέλος όμως, δεν μπορεί παρά να την πληρώση και να τον περιμένη ένας θάνατος πιο οίκτρος από κόμη. Είμαι περίεργος να δω πώς λειτουργούσε αυτό το μηχανήμα που εκπέμπει την επιβατική ακτίνα του θανάτου.

Πλησίασε στην παράξενη μηχανική συσκευή, μα δεν κατάφερε να λύση την άποριά του. Στο τέλος αναγκάστηκε να ανοίξη ένα συρτάρι σε κάποιο τραπέζι που βρισκόταν δίπλα του και να αρχίση να ανασκαλεύη τα χαρτιά.

Το πρόσωπό του είχε γεμίσει ρυτίδες από την πολύ σκέψη και το χέρι του έκανε μερικούς μαθηματικούς υπολογισμούς. Σε μια στιγμή τα μάτια του άστραψαν από χαρά.

— Τό βρήκα!, είπε στο Μίκυ και στο Λή Πό. Είναι κάτι που δεν μπορεί να το συλλάβη η ανθρώπινη φαντασία.

— Δηλαδή; έκανε το παιδί.

— Να σου απαντήσω έγω, Μίκυ!, απάντησε ο Λή Πό.

‘Ο ντέτεκτιβ τόν κύτταξε γεμάτος άπορία.

— Δηλαδή; του είπε, ήξερες τό μυστικό;

‘Ο Λή Πό ξερόδωξε και κούνησε τὰ μυτερά αυτιά του.

— Μην ξεχνάτε πώς στὸν

πλανήτη Πράτ ήμωνα καθηγητής τής ‘Αστρονομίας, είπε. Βλέποντας λοιπόν τούς μαθηματικούς υπολογισμούς σου, κατάλαβα τί συμβαίνει.

Γύρισε τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μίκυ καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Στὸ Σύμπαν, Μίκυ, υπάρχουν πολλές φορές καὶ σὲ ὠρισμένα σημεῖα, διαφανή μόρια ἀπὸ σώματα πλανητῶν ποὺ ἔχουν καταστραφή. Αὐτὰ τὰ μόρια ποὺ καλύπτουν ἑκατοντάδες χιλιόμετρα ἀπόστασι στὸ χάος, γίνονται πολλές φορές δορυφόροι ἐνὸς πλανήτη, χωρὶς νὰ διακρίνονται μὲ γυμνὸ μάτι.

‘Όταν ὁ ἥλιος διαπερνάη αὐτὰ τὰ μόρια ποὺ ὅλα μαζί ἀποτελοῦν ἕναν κοῖλο καθρέφτη, οἱ ἀκτίνες τοῦ συγκεντρώνονται σ’ ἕνα ὠρισμένο σημείο ποὺ χάνεται στὸ Χάος.

‘Όπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὸ γυαλὶ τοῦ φακοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ σὰς κάψῃ τὸ χέρι ἢ ν’ ἀνάψετε μ’ αὐτὸ φωτιά τις ἡμέρες ποὺ ἔχει ἥλιο.

»‘Ο Ντόνοβαν, λοιπόν, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, μὲ διάφορους φακοὺς καθρέφτες καὶ μηχανήματα, ποὺ θὰ ὑπάρχουν ὅπωςδὴποτε στὴν ταρατσα αὐτοῦ τοῦ κτιρίου, μπόρεσε νὰ κατευθύνῃ τὴν ἡλιακὴ ἀκτίνα τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ φακοῦ σὲ ὅποιο σημεῖο τῆς Γῆς ἤθελε. Κατάλαβες, λοιπόν, γιατί ὁπου ἔπεφτε ἡ ἀκτίνα ἔλυωνε καὶ σίδερα καὶ πέτρες κι’ ὁ-

Τὸ πιστόλι τοῦ Σέρινταν πρόλαβε κι' ἐκπυρσοκρότησε.

τιδῆποτε βρισκόταν στὸ δρόμο της.

— Κατάλαβα! ἀπάντησε μὲ θαυμασμό ὁ Μίκυ. Κι' ἐμεῖς ἐψάχναμε νὰ βροῦμε κα νένα ἀστρόπλοιο στὸν οὐρανὸ τῆς Νέας Ὑόρκης!

— Δὲν μπορούσαμε νὰ φανταστοῦμε, πῆρε τὸ λόγο τώρα ὁ Σέρινταν, πὼς ἡ ἀκτίνα ἐρχόταν ἀπὸ τόσο μακριά! Θὰ σοῦ πῶ ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, Μίκυ. Ἄν πατοῦσε τὸ κουμπὶ ὁ Ντόνοβαν, ἡ ἀκτίνα δὲν θάπεφτε στὴ Νέα Ὑόρκη γιατί, ἀπλούστατα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ ἔκανα, στὴ Νέα Ὑόρκη εἶναι νύχτα αὐτὴ τὴν ὥρα. Εἶναι πιθανὸ πὼς θὰ ἔπεφτε σὲ κά

πιο σημεῖο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ! Ὁ Ντόνοβαν μπλοφάρει ὅταν μᾶς ἀπειλοῦσε κι' ἴσως νὰ κέρδιζε τὸ παιχνίδι ἂν δὲν βρισκόταν ὁ γοριλλάνθρωπος...

Ἄφησε τὰ χαρτιά στὰ γραφεῖο καὶ σηκώθηκε.

— Ἐχεις μαζί σου καμμιὰ δραστηκὴ ὥρολογιακὴ δόμβα, Μίκυ; ρώτησε τὸ μικρὸ του φίλο.

Ὁ Μίκυ ἔδγαλε μιὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε.

— Μὲ αὐτὴ θὰ τινάξουμε ὅλα τὰ κτίρια στὸν ἀέρα, εἶπε ὁ ντέκτειβ. Θὰ ἐλευθερώσουμε ὅμως πρῶτα τοὺς γοριλλάνθρωπους ποὺ βρίσκον-

ται σ' αυτό το κτίριο κι' ε-
πειτα θα πάμε να ἐλευθερώ-
σουμε και τους άλλους.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ ΝΑΝΣΥ

ΕΘ Ε Σ Ε σε
λειτουργία το
μηχανισμό της
μικρής αλλά
καταστρεπτι-
κής δόμδας
και κατέβηκαν
δλοι τους δια-
στικοί από το δωμάτιο των
μηχανημάτων. Όταν εφθα-
σαν στο θάλαμο που βρί-
σκονταν πρίν οι γοριλ-
λάνθρωποι, τους περίμενε
μιά εκπληξι. Είχαν σηκωθεί
δλοι από τα κρεβάτια τους
και είχαν γίνει άφροντοι.

— Όχι τους ἐλευθέρωσε ο
γοριλλάνθρωπος που σκότω-
σε τον Ντόνοβαν, έβγαλε το
συμπέραςμα ο ντέτεκτιβ.
Πάμε γοήγορα να βοούμε
τη Νάνσυ και να απομακρυνθού-
με από αυτό το κτίριο. Κα-
τέβηκαν τρέχοντας και βνή-
καν από το προαύλιο. Στον
δούζοντα άρχισε να ροδίζει
ή αύγή. Ξημέρωσε.

— Νάνσυ!. φώναξε δυνα-
τά ο Σέοινταν.

— Δεν του άπάντησε κα-
νείς.

— Νάνσυ!, ξαναφώναξε
δυνατώτερα.

Ούτε και τώρα πήρε άπάν-
τησι.

Με ένα άσχημο προσίσθη-
μα πήγε στο μέρος όπου την
άφησε. Έκεί, τους περίμενε
μιά τρομερή εκπληξι. Άντι

για τη Νάνσυ βρήκαν το πι-
στόλι της πεταμένο, ένα κομ-
μάτι από το φόρεμά της και
το ένα της παπούτσι!

Η καρδιά του ντέτεκτιβ
πλημμύρισε από απόγνωσι.

— Την αίχμαλώτισαν οι
σύντροφοι των κακούργων!,
ψέλλισε. Φαίνεται πως πά-
λεψε μαζί τους αλλά δεν
κατώρθωσε να τους θέσει έ-
κτός μάχης γιατί της έπε-
τέθησαν με αίφνιδιασμό!

— Πρέπει να τρέξουμε στο
άλλο κτίριο!, διάστηκε να
πή ο Μίκυ.

Ξεκίνησαν τρέχοντας. Βρή-
καν τις πόρτες του κτιρίου
όλάνοιχτες. Μπήκαν με τα
πιστόλια έτοιμα στο χέοι
και με την καρδιά που κινδύ-
νευε να σπάση από την άγω-
νία. Σε λίγο, αντίκρυσαν έ-
να φοικιαστικό θέαμα. Οί
διάδρομοι του κτιρίου ήταν
γεμάτοι από αίματα και ά-
πό ανθρώπινα μέλη.

— Στοιχηματίζω πως οι
γοριλλάνθρωποι ἐλευθώθη-
καν δλοι και σκότωσαν ο-
ποιον άνθρωπο συνάντησαν
μπροστά τους, είπε ο Μίκυ.

— Ίσως να σκότωσαν
και τη Νάνσυ!, έκανε με
σπασαγμό ο ντέτεκτιβ.

Άρχισαν να ψάχνουν ανά-
μεσα στα πτώματα, μή, δεν
βρήκαν πουθενά τη Νάνσυ.
Στο κτίριο δεν υπήρχε ψυχή
ζωντανή!

— Θα την αίχμαλώτισαν!,
είπε ο Λή Πό.

Την ίδια σκέψι έκανε και
ο Σέοινταν. Σίγουρα οι γο-
ριλλάνθρωποι είχαν αίχμαλώ

τίσει την αγαπημένη του κι' είχαν καταφύγει στο άπέραντο γειτονικό δάσος που έμοιαζε με ζούγκλα άπόρρητη.

— Πρέπει να ξαναπαίμε στο μέρος που την αίχμαλώτισαν, πρότεινε ο Μίκυ. Ν' ακολουθήσουμε τα ίχνη των άπαγωγέων της.

Ο Σέρινταν κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

— Γρήγορα, όμως, είπε. Να προλάβουμε πριν λειτούργηση η ώρολογιακή βόμβα και μās τινάξει και μās στον άέρα.

* * *

Βρήκαν εύκολα ίχνη πάνω στα χορτάρια. Έσκυφαν και οι τρεις πάνω τους σαν τα λαγωνικά και προχωρούσαν στο πιο γρήγορα μπορούσαν από τις έγκαταστάσεις που δεν θ' άργούσαν να τιναχτούν στον άέρα. Πραγματικά, δεν είχαν απομακρυνθί πίο πολύ από πεντακόσια μέτρα, όταν μια τρομερή έκρηξη έσπασε την ήσυχία του πρωινού. Έπεσαν και οι τρεις τους μπρούμυτα. Στο μέρος των κτιρίων είχε σηκωθεί ένας πελώριος καπνός, ενώ σίδερα, πέτρες και χώματα ταξίδευαν προς τον ούρανό.

Όταν η σιωπή κυριάρχησε και πάλι στον πλανήτη, οι τρεις φίλοι συνέχισαν την πορεία τους. Τα ίχνη ώδηγούσαν προς το κοντινό δάσος. Πράγμα παράξενο, όμως, τα ίχνη αυτά δεν ήταν καμωμένα από πολλά πό-

δια. Μόνο ένας άνθρωπος ή γοριλλάνθρωπος είχε περάσει από δώ.

— Μπορεί να την αίχμαλώτισε εκείνος που σκότώσε τον Ντόνοβαν, έδωσε την έξηγησι ο Μίκυ.

— Κι' αν την αίχμαλώτισαν οι Γήινοι που μās είχαν στήσει καρτέρι στο δρόμο που οδηγεί για το άστροπλοίο μας; ρώτησε ο Λή Πό.

— Άποκλείεται κάτι τέτοιο, του άπάντησε ο Σέρινταν. Οι άνθρωποι αυτοί ξαναγύρισαν στο κτίριο όπου τους λυντζάρησαν οι γοριλλάνθρωποι. Είδате πώς τα πτώματα ήταν πάνω από δέκα; Άλλά... έχω να σάς πω και κάτι άλλο. Τα ίχνη που ακολουθούμε δεν είναι ανθρώπου με παπούτσι, αλλά ξυπόλητου.

— Οι γοριλλάνθρωποι είναι ξυπόλητοι!, είπε ο Μίκυ.

Ο Σέρινταν κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Έχεις δίκιο, είπε, αλλά μην ξεχνάς ότι οι γοριλλάνθρωποι έχουν ανθρώπινη σκέψι. Γιατί λοιπόν να αίχμαλωτίσουν τη Νάνσυ.

— Δεν μās μένει παρά να συνεχίσουμε το δρόμο μας, είπε ο Μίκυ.

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΤΑ ΙΧΝΗ ώδηγούσαν στην ζούγκλα. Μια ζούγκλα πυκνή, άδιαπέραστη, με άγνωστα και παράξενα φυτά. Στην άρχή μπορούσαν

και ακολουθοῦσαν τὰ ἴχνη ἀπὸ τὰ σπασίματα τῶν κλαδιῶν καὶ ἀπὸ τὰ πατήματα τῆς χλόης πάνω στὴ γῆ. Ἀργότερα, ὁμως τὰ ἴχνη χάθηκαν.

Ἕμειναν καὶ οἱ τρεῖς τοὺς ἀναποφάσιστοι, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ προχωρήσουν.

— Τί γίνεται τώρα; ρώτησε ὁ Μίκυ. Γιατί σταμάτησαν τὰ ἴχνη;

Ὁ Σέρινταν κούνησε τὸ κεφάλι του ἀπελπισμένως.

— Γιατί, ἀπλούστατα, εἶπε, αὐτὸς ποὺ αἰχμαλώτισε τὴ Νάνσυ, δὲν βαδίζει πιά στὸ χῶμα. Ἴσως νὰ τρέχει ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο σὰν τοὺς πιθήκους ἢ σὰν τὸν Ταρζάν.

Ἀρχισαν νὰ ψάχνουν ἀκόμη μισὴ ὥρα, χωρὶς ἀποτέλεσμα ὁμως. Κουρασμένοι ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τσακισμένοι ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὴν αὐπνία, ἔπεσαν δίπλα στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου νὰ ξεκουραστούν.

Δὲν μιλοῦσε κανεὶς τους. Οἱ σκέψεις τους ὁμως ἔτρεχαν στὸ ἴδιο πρόσωπο. Στὴν ἀγαπημένη τους Νάνσυ. Ποιὸς ξέρεי ποῦ νὰ θρῆσκονταν τώρα καὶ ἂν ἦταν ζωντανὴ ἢ νεκρή;

Ξαφνικά, ἕνας βαρὺς γδοῦπος ἀντήχησε πίσω τους καὶ τοὺς ἔκανε νὰ πεταχτοῦν λαφιασμένοι. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν ἦταν ἀπίστευτο ἀλλὰ καὶ τρομερὸ μαζί. Δύο πελώρια φίδια, ποὺ τὸ μᾶκρος τοῦ καθενὸς θὰ περνοῦσε τὰ εἴκοσι μέτρα, εἶχαν κουλου-

ριαστῇ καὶ πάλειναν, προσπαθώντας νὰ πνίξη τὸ ἓνα τὸ ἄλλο.

Μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Σέρινταν καὶ τοῦ Μίκυ. Ἐδλεπαν τὰ θίδια νὰ κυλοῦνται, νὰ ἀνορθώνωνται, νὰ χτυποῦν τὶς οὐρές των, νὰ προσπαθῇ τὸ ἓνα νὰ δαγκώσῃ τὸ ἄλλο μὲ τὰ πελώρια στόματά τους. Ἀπὸ τὰ ρουθούνια τους ἐβγαίνει μιὰ σφυριχτὴ ἀναπνοὴ ποὺ θ' ἀκούγόταν χιλιόμετρα μακριά.

— Τί τρομερὸ θέαμα!, ἔκανε ὁ Μίκυ. Σκέψου αὐτὰ τὰ φίδια νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον ἐνὸς ἀνθρώπου! Μέσα σ' ἓνα λεπτὸ θὰ τὸν συντρίψουν!

Ἡ πάλη τῶν τεράστιων ἐρπετῶν, συνεχίστηκε γιὰ πολὺ ἀκόμη. Ἦσαν καὶ τὰ δύο τους τὸ ἴδιο δυνατά. Οἱ λαβὲς ποὺ ἔκαναν προκαλοῦσαν τὸ θαυμασμὸ ἀλλὰ σ' ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσῃς κιόλας. Ἔτσι ὅπως συμπλέκονταν τὰ κορμιά τους, δὲν μπορούσες νὰ ξέρῃς σὲ ποιο ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο κεφάλια ἀνῆκε τὸ κάθε κορμὶ.

Ξαφνικά, ἓνα ἀπὸ τὰ δύο φίδια χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Εἶχε παραδοθῇ. Ὁ ἀντίπαλός του μὲ μιὰ ἀτσαλένια λαβὴ εἶχε κατορθώσει νὰ τοῦ σπᾶσῃ τὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Τὰ δύο κορμιά χωρίστηκαν σιγά—σιγά. Ὁ νικητὴς ἀναδιπλώθηκε καὶ ἀφοῦ κύτταξε γιὰ λίγη ὥρα τὸ ἀκίνητο καὶ νεκρὸ θῦμα του, ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ἐστρεψε τὸ κε-

φάλι του στην αντίθετη κατεύθυνσι από κείνη που δρίσκονταν οί τρεῖς ἄνθρωποι, ὅταν ἓνα παρᾶξενο οὐρλιαχτό, που ἔμοιαζε μὲ πολεμικὴ κραυγὴ τῶν ἐρυθροδέρμων τὸ ἔκανε νὰ σταματήσῃ.

Οἱ ἐκπλήξεις γιὰ τοὺς τρεῖς ἄνθρώπους που κύτταζαν πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, δὲν ἔλεγαν νὰ τελειώσουν. Μόλις ἔπαψε ἡ κραυγὴ, στὸ μικρὸ ξέφωτο που βρισκόνταν, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἓνα πλάσμα. Ἦταν ἓνα ἀνθρώπινο πλάσμα, ἓνας Γῆϊνος μὲ μεγάλες πλάτες καὶ μὲ γερά μπράτσα. Φοροῦσε κάτι σὰν ρούχο στὴ μέση του κι' ἔμοιαζε μὲ τοὺς ἄνθρώπους τῆς παλαιολιθικῆς ἐποχῆς.

Μὲ καμμένη τὴν ἀνάσα, ὁ Σέρινταν καὶ ὁ Μίκυ, παρακολουθοῦσαν καὶ τὴν παραμικρὴ του κίνησι. Τὸν εἶδαν νὰ στέκεται μπροστὰ στὸ φίδι καὶ νὰ τὸ κυττάζῃ μὲ προσοχή, σὲ μιὰ στάσι που λές κι' ἦταν ἑτοιμὸ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του καὶ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ.

Φίδι καὶ ἄνθρωπος ἔμειναν γιὰ λίγα λεπτά ἀκίνητα. Ἐπειτα τὸ πελώριο ἔρπετό, ἀφήνοντας ἓνα ἀνατριχιαστικὸ οὐρλιαχτό, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνος ἔσκυψε ἀπότομα κι' ὅπως τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ πέρασε πᾶνω ἀπὸ τὸ δικό του, ἀπλώσε τὰ χέρια του καὶ τοῦ γράπωσε μὲ δύναμι τὸ λαιμό.

Τὸ κορμὶ τοῦ φιδιοῦ σπαρτάρησε, χτύπησε μὲ πάταγο

τὸ ἔδαφος καὶ δοκίμασε νὰ τυλιχτῇ στὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐξυπνὸς ὁμως ἐκεῖνος, ἔγινε ἓνα μὲ τὸ χῶμα καὶ τὸ ἔρπετό δὲν μποροῦσε νὰ τὸν φυλακίσῃ στὴν κρύα καὶ χαλύβδινη ἀγκαλιά του.

Πέρασαν ἀκόμη μερικά λεπτά, γεμάτα ἀγωνία καὶ φρίκη γιὰ τοὺς τρεῖς ἄνθρώπους που παρακολουθοῦσαν τὴ θανάσιμη πάλῃ κρυμμέναι πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ φίδι παρέδωσε τὰ ὄπλα. Τὸ πελώριο κορμὶ τοῦ ἀναταράχτηκε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητο. Τὰ δάχτυλα τοῦ ἀνθρώπου κατὰφεραν νὰ τὸ πνίξουν.

* * *

— Καταπληκτικό!, ψιθύρισε ὁ ντέκτεκιβ.

Τὸ ψιθύρισμά του, μόλις τὸ ἄκουσε ὁ ἴδιος. Δὲν μποροῦσε ποτέ του νὰ πιστέψῃ πὼς θᾶφτανε στ' αὐτιά του μισάγριου που ἔπνιξε τὸ φίδι. Νὰ ὁμως, που ὁ ἄλλος ἀνατινάχτηκε στὴ θέσι του καὶ τὰ μάτια του ἀστράψαν ἀλλόκοτα, κυττάζοντας ὀλόγυρά του. Ὁ ντέκτεκιβ δὲν πρόλαβε νὰ τραθῆξῃ τὸ κεφάλι του. Τὰ λαμπερά μάτια τοῦ γίγαντος τῆς ζούγκλας, τὸν πῆραν εἰδησι...

Ὁ Σέρινταν ἔκανε μιὰ κίνησι καὶ τραθῆξε τὸ πιστόλι του. Ἐπρεπε νὰ εἶναι ἑτοιμὸς γιὰ ὅλα γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν κύτταζε ἐχθρικά. Μὲ τὴν πρώτη του ὁμως κίνησι, τὸν εἶδε νὰ κάνη μιὰ ἀπότομη μεταβολή

καὶ νὰ τὸ δάξῃ στὰ πόδια.
— Πίσω του!, διέταξε ὁ ντέτεκτιβ.

Βγήκαν καὶ οἱ τρεῖς τους ἀπὸ τὴν κρυφώνα καὶ ὥρμησαν νὰ προλάβουν τὸν πρωτόγονο Γήινο πού, ποῖός ξέρει μὲ ποῖόν τρόπο, εἶχε βρεθῇ σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη. Ἐκτὸς πιά κι' ἂν ἦταν πλάσμα τοῦ ἴδιου τοῦ πλανήτη κι' ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ Γήινο.

Μόλις ἄφησαν τὸ ξέφωτο, τὸν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους. Στάθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή ἀναποφάσιστοι, κατὰπληκτοι γι' αὐτὸ πού συνέβη. Μήπως τὸν εἶχε καταπιῇ ἡ γῆ;
— Νᾶτος!, φώναξε ὁ Λῆ Πὸ κι' ἔδειξε ψηλά.

Ὁ Σέρινταν μὲ τὸ Μίκυ σήκωσαν τὸ βλέμμα τους καὶ εἶδαν τὸν πρωτόγονο νὰ σκαρφαλώνῃ σ' ἓνα δέντρο μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια. Ἐπειτα ἀφοῦ ἀρπάχτηκε ἀπὸ ἓνα κλαδί, πετάχτηκε μὲ δύναμι στὸν ἀέρα καὶ σκαρφάλωσε στὸ κλαδί ἑνὸς ἄλλου δέντρου. Μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα κατάφερε σὲ δυὸ λεπτὰ νὰ γίνῃ ἄφαντος ἀπὸ μπροστά τους.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μίκυ φανέρωνε κατὰπληξι.

— Ὁμοῖος Ταρζάν!, εἶπε στὸν Σέρινταν. Μὲ τί καταπληκτικὴ γρηγοράδα ταξιδεύει ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο

Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ τὸν παρακολοθησοῦμε.

— Καθήστε ἐδῶ!, ψιθύρισε ὁ Λῆ Πὸ. Θὰ τὸν παρακολοθησῶ ἐγώ!

Καὶ μ' ἓνα ἀκροβατικὸ πῆδημα σκαρφάλωσε στὸν ἴδιο κορμὸ τοῦ δέντρου πού εἶχε ἀνεβῇ καὶ ὁ Ταρζάν.

Τὰ μικρὰ ἀλλὰ γερά κι' εὐκίνητα χέρια τοῦ δούλευαν σὰν ἀστραπὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ πεταγόταν ἀπὸ τὸ ἓνα κλαδί στὸ ἄλλο κι' ἔφευγε μὲ γρηγοράδα πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού πήρε καὶ ὁ Ταρζάν. Σὲ λίγο εἶχε γίνῃ ἄφαντος ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Σέρινταν καὶ τοῦ Μίκυ.

* * *

Οἱ δυὸ φίλοι περίμεναν μὲ ἀγωνία μιῇ ὥρᾳ. Ὁ Λῆ Πὸ δὲν εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του. Τί συνέβαινε; Μήπως εἶχε χαθῇ μέσα στὴν ἀπέραντη ζούγκλα, ἢ μήπως εἶχε πέσει θύμα τοῦ Ταρζάν;

Ἄλλῃ μιῇ ὥρᾳ πέρασε κι' ὁ Σέρινταν ἀρχισε νὰ ἀνησυχῇ στὰ σοβαρά. Τὸ μέτωπό του γέμισε ρυτίδες ἀγωνίας.

— Κάτι συμβαίνει στὸν Λῆ Πὸ, ψιθύρισε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἓνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ ἀντήχησε στὴν ἐρημιὰ τῆς ζούγκλας κι' ἔκανε τοὺς δυὸ φίλους ν' ἀνατριχιάσουν.

Τ Η Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Προσοχή

Σε λίγο ΚΑΤΙ ΘΑ ΣΥΜΒΗ!
Σε λίγο ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ!
Σε λίγο θα κυκλοφορήσει

O M-K-O- T-P-A-

Τί είναι αυτό το αινιγματικό κρυπτογράφημα; Μπορείτε να το αποκρυπτογραφήσετε;

O M-K-O- T-P-A-

"Όσοι δεν μπορείτε να δρῆτε τη λύσι, περιμένετε το επόμενο τεύχος του 'Υπερανθρώπου. Εκεί θα σᾶς δώσουμε τη λύσι. Καί θα τρελλαθῆτε ὅλοι ἀπὸ χαρά!

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 22 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφ:γγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου», τὸ 23, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο

ΔΙΑΤΑΓΗ: "ΠΥΡ,,

καὶ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη. εἶναι ἓνα τεύχος γεμάτο ἥρωϊκά κατορθώματα καὶ ἀπίστευτες περιπέτειες. Ὁ θρυλικὸς ἀστροναύτης ντέτεκτιβ Τζόε Σέρινταν ἐξακολουθεῖ νὰ μάχεται ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος κι' ὁ Μίκυ, τὸ τολμηρὸ 'Ελληνόπουλο, τὸν παραστέκει στοὺς ἀγῶνες του μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν πανουργία του.

Η ΞΑΝΘΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

ΜΙΑ ΑΓΡΙΑ ΜΑΧΗ ΑΡΧΙΣΕ
ΤΟΤΕ!

ΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ
ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑΣ ΣΚΟΤΩΗΚΑΝ
ΟΛΟΙ ΕΝΑΣ - ΕΝΑΣ!

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ
ΑΠΟΣΠΑΣΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ
ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑ-
ΤΙΚΟΥ ΜΑΣΟΥ!

